

Aviisi

1 MEI
Vappu!

zie
p.61

-
- *DE OORSPRONG VAN DE KALEVALA* p.15
 - *Koninklijke Onderscheiding oud-voorzitter* p.8
 - *Kvensk* p.25
 - *Vier generaties nl-fi* p.47

ACTUEEL Geluk hebben en gelukkig zijn in Finland! 5
Koninklijke onderscheiding voor onze oud-voorzitter Prof. Dr. Rune Frants 8. **ARTIKELEN**
Naar de oorsprong van de kalevala 15, Familie 19, Kvensk 25, Met een zeilboot door het Saimaa Kanaal 27, Discover

Kainuu (deel 2): Culturele en culinaire genoegens in Kuhmo 34, De herinnering aan de winteroorlog 43, Vier generaties van een Nederlands-Finse familie 47. **RUBRIEKEN**
Van onze correspondent: 23.
Column: Kunst in het Amos Anderson museum 40

Activiteiten van de vereniging:

Vappu 2010:

Ook dit jaar weer het Finse Vappu feest vieren met een grandioze boottocht!!! 59

VERDER

Van het bestuur 3, Agenda 6, Kleintjes 6, Belangrijke adressen 61, Colofon 61, Inschrijfformulier 62

Coming home starts here.

**Only Finnair can bring you
to 15 destinations in Finland.**

Round-trip ticket Amsterdam-Helsinki € 225,-
(round-trip, incl. taxes, subject to availability and changes)

**For reservations contact your travel agency
or 0900-FINNAIR (34 66 247) € 0,20 cts p/m**
www.finnair.com

*Van het
bestuur*

Beste Aviisi lezers!

EEN NIEUWE LENTE, EEN NIEUW GELUID, dat is eigenlijk het motto van de komende algemene ledenvergadering die, als deze Aviisi verschijnt, heeft plaatsgevonden op 21 maart in het Bomencentrum in Baarn. Tijdens de ALV zal een heel nieuw en fris VNF-bestuur aantreden. Secretaris Terhi Riuttala en ik zullen dan uit

het bestuur stappen. Jacques Groenendijk en Jesper Bexkens, die in oktober tussentijds Basho Poelman is opgevolgd, blijven dan over. Zij zullen worden versterkt met Anja Guldemon, die weer terugkomt in het bestuur, Nina Knoops en Inka Finne. Eigenlijk zoeken we nog twee bestuursleden om zo tot een bestuur van zeven leden te komen en meer daadkracht

te krijgen. Die daadkracht is nodig om de extra dingen die al een paar jaar op onze agenda staan, te verwezenlijken, zoals de regionalisatie en het beter exploiteren van de website en het doorontwikkelen van Aviisi. Niet dat er in de afgelopen vijf jaar dat ik in het bestuur heb mogen zitten, niets gebeurd is. Integendeel! Ik heb warme herinneringen aan de bezoeken aan de Finse tentoonstellingen in Den Haag en Groningen, aan Vappu vorig jaar in Amsterdam en nog vele andere evenementen die de VNF heeft georganiseerd. Er waren ook wel een paar flops, zoals het bezoek aan het Huis van Europa. Waarom er de ene keer wel

Johtokunnalta Hyvät Aviisin- lukijat!

UUSI KEVÄT, UUDET TUULET, tämä on oikeastaan tulevan vuosikokouksen mottona, ja kun tämä Aviisi ilmestyy, kokous on jo pidetty 21. päivänä maaliskuuta Bomencentrum'issa Baarnissa. Vuosikokouksen aikana uusi tuore hallitus alkaa toimintansa. Sihteeri Terhi Riuttala ja minä lopetamme silloin hallituksessa, jäljelle jää Jacques

Groenendijk ja Jesper Bexkens, joka lokakuussa väliaikaisesti oli Basho Poelmanin seuraajana. Hallitukseen tulee lisäksi Anja Guldemon, joka jo aikaisemmin on ollut hallituksessa, sekä Nina Knoops ja Inka Finne. Oikeastaan etsimme vielä kahta jäsentä jotta pääsisimme tavoitteeseemme seitsenhenkisen hallituksen jolloin sillä olisi enemmän toimintakykyä. Tämä on tarpeen jotta voisimme toteuttaa muutamia ylimääräisiä asioita jotka jo pari vuotta ovat olleet esityslistallamme, kuten yhdistyksen toiminnan alueellistaminen, nettisivun laajempi, parempi käyttö sekä Aviisin edelleen kehittäminen. Ei kuitenkaan voi sanoa

ettei niiden viiden vuoden hallituksessaoloni aikana olisi mitään tapahtunut. Päinvastoin! Muistelen lämmöllä museokäyntejä suomalaisissa näyttelyissä Haagissa ja Groningenissa, vappua viime vuonna Amsterdamissa ja monia muita Yhdistyksen järjestämiä tapahtumia. Oli myöskin pari epäonnistumista; kuten käynti Europa Huis'issa. On usein arvoitus miksi jotkut tapahtumat herättävät suurta kiinnostusta ja jotkut eivät. Mutta hallituksen on silloin tällöin uskallettava ottaa riskejä. Olemme jäsenten yhdistys jäseniä varten. Tapahtumien järjestäminen yhdessä Aviisin toimittamisen kera on päätehtävämme.

veel animo is en de andere keer minder, blijft soms een raadsel. Maar je moet als bestuur zo nu en dan een risico durven te nemen. Wij zijn een vereniging voor en door de leden. En het organiseren van activiteiten is samen met Aviisi onze hoofdtaak. Aviisi heeft de afgelopen jaren een behoorlijke ontwikkeling doorgemaakt. We hebben de sprong naar full color gemaakt. Er wordt gepoogd zoveel mogelijk een vaste indeling met rubrieken te hebben. En iedere keer weet Dmitry de Bruin er weer een goede layout van te maken. Onze droom is van Aviisi echt een A4 magazine te maken. Ik hoop dat dit over niet al te lange tijd zal gaan gebeuren. Want eigenlijk ben ik best

wel trots op ons blad dat het enige Fins-Nederlandstalige ter wereld is! Waarom stap ik nu dan op? Mijn gezin met drie kinderen (waarvan twee pubers) gaat toch steeds meer tijd vergen. Toen de kinderen kleiner waren, kon ik 's avonds nog ongestoord werk voor de VNF doen. Nu moet ik vaak mijn plek op de computer veroveren! Meestal is het een enorm gepuzzel met de weinige tijd die ik over heb. Voor veel werkende moeders zal dit geen onbekend verschijnsel zijn! Bovendien is het na vijf jaar, waarvan drie jaar als secretaris en twee jaar als voorzitter, tijd om ruimte te maken voor nieuwe gezichten. Nina Knoops zal mij opvolgen als voorzitter. De VNF krijgt

met haar weer een Finse aan het roer. Nina zal zich in de volgende Aviisi, net als de andere nieuwe bestuursleden, voorstellen. Ik heb alle vertrouwen in haar en het nieuwe bestuur en hoop dat de VNF zich verder zal ontwikkelen, zoals ze dat al sinds 1923 doet! In 2009 is voor het eerst het ledental niet meer gedaald, wat een hele prestatie is. Ook de tweede generatie en andere jonge Finnen en Nederlanders weten de VNF te vinden. Ik hoop van harte dat deze trend zal doorzetten, zodat de VNF over drie jaar haar 90-jarig bestaan gezond en wel kan vieren. Ik zal er in ieder geval bij zijn! Rest mij nog een huishoudelijke mededeling die u niet mag missen. Vappu wordt dit jaar,

Aviisi on kehittynyt melkoisesti kuluneina vuosina. Lehti ilmestyy nyt monivärisenä. On tarkoitus, mikäli mahdollista, saada Aviisiin tietyt vakituiset palstat. Dmitry de Bruinin onnistuu kerta kerran jälkeen mahdollistaa hyvä layout. Toiveemme on tehdä Aviisista oikea A4-aikakauslehti. Toivon että tämä lähitulevaisuudessa onnistuu, sillä oikeastaan olen melkosen ylpeä siitä että Aviisi on maailman ainoa suomen- ja hollanninkielinen lehti! Mutta miksi lopetan nyt hallituksessa? Perheeni kolmine lapsineen (joista kaksi murrosikäistä) vaatii entistä enemmän aikaa. Lasten ollessa vielä pieniä saatoin illalla rauhassa tehdä Yhdistyksen

töitä, nykyään minun täytyy usein taistella paikastani tietokoneen äärellä! Useimmiten on todella vaikeaa jakaa se vähäinen aikani joka minulle jää. Monet työssäkäyvät äidit tunnistavat itsensä tässä! Tämän lisäksi on aika antaa tilaa uusille henkilöille, viiden hallitusvuoteni jälkeen, joista kolme vuotta sihteerinä ja kaksi puheenjohtajana. Nina Knoops on seuraajani puheenjohtajana. Näin Yhdistys saa jälleen suomalaisen puheenjohtajan. Nina tulee esittelemään itsensä seuraavassa Aviisissa, samoin kuin muut uudet hallituksen jäsenet. Hänellä ja uudella hallituksella on täysi luottamukseni ja toivon että Alankomaat-Suomi Yhdistys

kehittyy edelleen, kuten on tehty jo vuodesta 1923 lähtien! Vuodesta 2009 alkaen jäsenmäärä ensimmäistä kertaa ei ole laskenut mikä on suuri saavutus. Myöskin toisen polven ja muut suomalaiset sekä hollantilaiset ovat löytäneet Yhdistyksen. Toivon todellakin että tämä suunta jatkuu, niin että Yhdistys kolmen vuoden kuluttua voi terveenä ja toimintakykyisenä viettää 90-vuotispäiviään. Itse aion joka tapauksessa olla silloin läsnä. Haluaisin vielä mainita erään asian joka teidän kannattaa huomioida. Vappua vietetään tänä vuonna, yhteistyössä Suomen Kauppakillan kanssa,

in samenwerking met de Finnish Dutch Trade Guild, op zaterdag 1 mei gevierd op een boot die vertrekt vanuit Alphen aan de Rijn. Deze keer duurt de bootreis een uurtje langer en kunt u tijdens een uitgebreid buffet genieten van de Oude Rijn en het merengebied rondom Alphen. We hopen dat het weer net zo'n gezellig feest wordt als vorig jaar! Echt afscheid van u nemen doe ik niet, want ik blijf gewoon lid en zal me voor de VNF blijven inzetten. Dus hoop ik u bij een van de vele activiteiten te zien. Tot dan!

*Vriendelijke groeten,
Margriet Panman*

lauantaina 1.päivä toukokuuta laivalla joka lähtee Alphen aan den Rijn'istä. Tällä kertaa kiertoajelu kestää tunnin kauemmin ja voitte laivamatkan aikana nauttia runsaasta noutopöydästä Oude Rijn-joella sekä Alphenia ympäröivällä järviolueella. Toivomme että tästä tulee yhtä mukavat ja hauskat juhlat kuin viime vuonna! En hyvästele teitä lopullisesti sillä olen edelleen Yhdistyksen jäsen ja aion jatkaa toimintaani Yhdistyksen hyväksi. Toivonkin tapaavani teidät joissain monista tulevista tapahtumissamme. Siis tapaamisiin!

*Ystävällisin terveisin,
Margriet Panman
käännös: Marjut Suvisaari*

GELUK HEBBEN EN GELUKKIG ZIJN IN FINLAND!

Bofkonten zijn wij eigenlijk! Op zoek naar de wisseling van de Finse herfst en de beginnende winter hoopten wij in oktober de eerste sneeuw in Lapland te kunnen zien vallen. Vorig jaar is er in heel Finland in oktober nauwelijks een vlok gevallen, dus onze verwachtingsboog was niet zo hoog gespannen! En zie welk een wonder! Terwijl de herfstkleuren zich op 6 oktober in Muurame nog in alle fraaiheid lieten zien, troffen wij vier dagen later in Sodankylä een groepje rendieren,

dat, zoals wij, kennelijk ook schrok van zo'n stevig pak pas gevallen verse sneeuw.

Voor ons prachtig! De streekkrant Lapin Kansa liet ons een week later weten dat het in oktober in 50 jaren niet zo vroeg zo koud is geweest in Lapland. (Tien dagen later vertelde een ondernemende, koffie verkopende, marktkoopman in Helsinki dat het met de temperatuur in z'n markt tent best goed zat.....!)

Nog afgezien van de andere heel fijne dingen die wij, later, ondernamen in Joensuu en Helsinki vinden wij zelf dat we boffers zijn! Finland liet zich (óók) in oktober van zijn mooiste kant aan ons zien!

*Joke en Ype Dijkstra.
Oosterwolde, 25 november 2009.*

ONNEKKAANA JA ONNELLISENA SUOMESSA!

Olemme oikeita onnen Pekkoja! Etsiskellessämme vaihtelua Suomen syksyyn toivoimme näkevämme ensilumen Lapissa jo lokakuussa. Viime vuonna lokakuu oli ollut lumeton, joten toiveemme ei välttämättä toteutuisi. Mutta ihme tapahtui! Ruska oli Muuramessa ollessamme vielä parhaimmillaan, neljä päivää myöhemmin olimme yhtä yllättyneitä yht'äkkisestä lumipeitteestä kuin paikalliset porot. Olimme onnessamme! Paikallislehdestä, Lapin Kansasta, luimme viikkoa myöhemmin, että lokakuu ei ollut viimeiseen 50 vuoteen

ollut Lapissa niin kylmä kuin tänä vuonna. (10 päivää myöhemmin kuulin Helsingin torikahvilan pitäjän tuumiskeleval, että tämä sää tuntui oikein mukavalta pitää torikahvilaa...!) Sen jälkeen vietimme vielä mukavia päiviä Joensuussa ja Helsingissä ja meistä meillä oli käynyt todella hyvä tuuri! Suomi oli näyttänyt parhaan puolensa myös lokakuussa!

*Joke en Ype Dijkstra.
Käännös Minna Rätty
Oosterwoldessa 25. marraskuuta 2009*

DATUM	TIJD	NEDERLANDS	FINS	ADRES
9.4	20.15 - 22.15	Markku Lepistö, Pekka Lahti, Maria Kalaniemi		Rasa, Utrecht
24.4	14.15 - 22.15	Susanna Mälkki (Finse dirigente)		Concertgebouw, Amsterdam
1.5	13.00 - 16.00	Vappu van de VNF		Boottocht Westeinderplassen
6.5	21.00	Einojuhani Rautavaara		Sint Walburgiskerk, Zutphen
7.5	20.30	Einojuhani Rautavaara		Sint Laurenskerk, Rotterdam
14.5	20.15 - 22.15	Hannu Lintu		Concertgebouw, Amsterdam
16.5	11.00 - 12.15	uur	Hannu Lintu	Concertgebouw, Amsterdam
13.6		De grote kinderdag	iso Lastentahtuma	De Speeltuin, Korte Akkeren, Gouda
12.6	20.15 - 22.15	Rautavaara, Sibelius		De Doelen, Rotterdam
26.6	18.00 - 24.00	Midzomernachtfeest van de VNF (Juhannus)		Harkstede Groningen/Zeemanskerk Rotterdam

KLEINTJES

**VERTALINGEN EN
TOLKENDIENSTEN
SNEL, EFFICIËNT EN
VOORDELIG**

**KÄÄNNÖS- JA
TULKKAUSPALVELU
NOPEA, TEHOKAS JA
EDULLINEN**

www.finsetaal.nl
info@finsetaal.nl

UNIEK, UNIEK, UNIEK!

Een relatiegeschenk of een cadeau voor een bijzonder familielid?

Verras hen en uzelf!

Bezoek onze site

www.deverrassingsmand.nl
of bel: 06-22273358

**BEDANKT
VOOR UW
INZET!**

KIITOS
TYÖPANOK-
SESTANNE!

**Het bestuur van de VNF wil
graag de volgende vrijwilli-
gers hartelijk bedanken voor
hun inzet**

*Yhdistyksen johtokunta haluaa
kiittää sydämellisesti seuraavia
vapaaehtoisia työntekijöitä
heidän
panoksestaan:*

**Hans Adamse, Carel & Pirkko
van Bruggen, Dmitry de
Bruin, Eeva Kriek-Tuovinen,
Minna Rätty, Marjut Suvisaari
Arnold Pieterse, Patrice van
der Heiden, Sibrand
Schepel, Willem Mulder en
bij de vertalers Päivi
Sonninen, Nina Knoops**

DESIGN-WINKEL.NL

Bij Design-winkel.nl kunt u terecht voor de gehele en meest complete Iittala collectie. Vanachter uw scherm selecteert u eenvoudig de producten die u wenst. Wij sturen uw bestelling naar het door u gewenste adres en verpakken het feestelijk! Ook kunt u een persoonlijke boodschap aan een cadeau toevoegen.

Nu de nieuwe Iittala collectie 2010 op www.design-winkel.nl

NIEUW

Birds by Toikka
Fiskariina
€ 429,00

NIEUW

Mini-jars
vanaf € 12,95

(OP)NIEUW

Teema suikerpot
en melkkannetje
€ 10,95 en € 29,95

NIEUW

Aalto vaas 160 mm
Kobaltblauw
€ 99,00

WWW.DESIGN-WINKEL.NL

Tools wok 34 cm
met ceratec coating
van € 199,00
voor € 159,20

Aalto schaal diep
RVS
van € 89,00
voor € 49,95

Collective Tools
Pepermolens
van € 54,95
voor € 30,00

Teema starterset
van € 251,30
voor € 199,00

KONINKLIJKE ONDERSCHEIDING VOOR ONZE OUD-VOORZITTER PROF. DR. RUNE FRANTS

Op vrijdag 4 december is ons lid Rune Frants benoemd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw en is hem de Koninklijke onderscheiding uitgereikt door de locoburgemeester van zijn woonplaats, Hoofddorp. Deze onderscheiding heeft Rune Frants ontvangen ter gelegenheid van het bereiken van zijn pensioengerechtigde leeftijd en het afscheid als stafid en hoogleraar van de afde-

ling Humane Genetica van het Leids Universitair Medisch Centrum, ook onderdeel van de Universiteit van Leiden, waar hij een vooraanstaande rol heeft gespeeld in het biomedisch wetenschappelijk onderzoek op nationaal en internationaal niveau. Rune Frants is naast zijn werkzaamheden als professor/geneticus in de erfelijkheidsleer al sinds 1973 lid van de VNF, was van 1987 tot 1992 bestuurslid en bestuursvoorzitter van

1992 tot 1995.

Redenen genoeg om een interview te houden met deze bijzondere persoon. Gezellig bij hen thuis aan de tafel met aangestoken kaarsen, koffie en een heerlijke quiche doen Rune en zijn vrouw Margot hun verhaal.

Rune Frants is geboren op 26 november 1944 in een klein dorpje nabij Kvevlax (Koivulahti) in het Zweeds sprekende deel van Finland langs de

PROF.DR. RUNE FRANTS, ENTINEN PUHEENJOHTAJAMME, SAI KUNINKAALLISEN ANSIOMERKIN

Perjantaina joulukuun 4. päivänä 2009 jäsenemme Rune Frants nimitettiin Alankomaiden Leijonaritarikunnan ritariiksi ja tämän kuninkallisen ansiomerkin ojensi hänelle hänen kotipaikkakuntansa Hoofddorpin varapormestari. Tämä ansiomerkin Rune Frants sai saavuttaessaan eläkeiän ja lopettaessaan Leidenin Yliopiston Lääketieteellinen Keskuksen (ihmis)genetiikan osaston professorina. Siellä hän

toimi huomattavassa määrin biolääketieteellisessä tutkimuksessa kansallisella ja kansainvälisellä tasolla. Rune Frants on, toimiessaan perinnöllisyystieteen professorina/geneetikona, jo vuodesta 1973 lähtien Alankomaat-Suomi Yhdistyksen jäsen, vuodesta 1987 vuoteen 1992 hallituksen jäsen ja puheenjohtaja vuosina 1992-1995. Siis tarpeeksi syitä haastatella tätä erikoista henkilöä. Kodikkaasti hänen

kotonaan pöydän ääressä kynttilävalossa, kahvin sekä herkullisen pii-rakan kera Rune ja hänen vaimonsa Margot kertovat tarinansa.

Rune Frants syntyi 26. marraskuuta 1944 pienessä kylässä lähellä paikkakuntaa nimeltään Kvevlax (Koivulahti) Pohjanmaan rannalla Suomen ruotsinkielisellä alueella. Hänen isällään oli siellä pieni maatalo ja hänen äitinsä, joka oli ammatiltaan opettaja,

Botnische Golf. Zijn vader had daar een kleine boerderij en zijn moeder – ook lerares – was de dochter van het eerste onderwijzersechtpaar van de kleine lagere school in het dorp. Naast Rune hadden zij nog een dochter.

Na de lagere school heeft Rune middelbaar onderwijs gevolgd aan het jongenslyceum te Vasa (Vaasa). In 1963 werd hij "Ylioppilas" en heeft toen zijn studie voor een jaar moeten onderbreken voor de militaire dienst. Het vaderland riep hem op zijn plicht te doen.

oli kylän pienen alakoulun ensimmäisen opettajapariskunnan tytär. Runen lisäksi heillä oli myös tytär.

Alakoulun jälkeen Rune kävi opikoulun Vaasan poikalyseossa. Vuonna 1963 hänestä tuli ylioppilas, jonka jälkeen hänen täytyi keskeyttää opiskelunsa vuodeksi menäkseen armeijaan. Isänmaa kutsui suorittamaan velvollisuutta.

Hän aloitti sitten opiskelunsa Abo Akademi'ssa (Turku) ja valitsi opiske-

lualakseen biologian ja kemian, erikoisalanaan biokemia. Hänen kiinnostuksensa luontoon taisi olla tässä synnä.

Runen syntymäpäivänä vuonna 1964 "kipinä iski" hänen omien sanojensa mukaan kun hän tapasi Margot Rönquist'in tanssilaisuudessa, ja he menivät naimisiin vuonna 1967 Kevlax'issa. Vuonna 1968 he muuttivat Turkuun, siellä Rune toimi opiskelijassistentinä ja oli promovoitavana. Margot meni töihin erääseen paikalliseen pankkiin.

Hij is gaan studeren aan de Åbo Akademi in (Turku) en heeft gekozen voor de richtingen Biologie en Scheikunde met als specialisatie Biochemie. Zijn liefde voor de natuur zal hier ongetwijfeld aan ten grondslag hebben gelegen.

Op zijn verjaardag in 1964 sloeg volgens Rune "de vlam in de pan" toen hij zijn Margot Rönquist ontmoette op een dansavond, met wie hij in 1967 in Kevlax is getrouwd. In 1968 zijn ze naar Turku verhuisd, waar Rune een baan als student assistent

Rune en Margot met de kinderen en kleinkinderen voor het Academieggebouw van de Universiteit Leiden – opgericht door Willem van Oranje in 1575. Boven: Patrick en Camilla. Onder: vlnr, Kaj en Seija (kinderen van Patrick), Eva en Anne (kinderen van Camilla).

Rune ja Margot lapsineen ja lastenlapsineen Leidenin Yliopiston Academie-rakennuksen edessä, jonka perusti Willem van Oranje vuonna 1575. Ylhäällä: Patrick ja Camilla. Alhaalla vasemmalta: Kaj ja Seija (Patrickin lapset). Eva ja Anne (Camillan lapset).

Rune toimi perinnöllisyystieteen projektissa tri Aldur Erikssonin kanssa joka oli lääketieteellisen perintöopin tohtori Helsingissä, ja tehdessään lisensiaattityötään Rune kiinnostui tästä tieteestä. Sama Eriksson, joka oli sillä välin nimitetty Amsterdamin Vrije Universiteit'in professoriksi, pyysi Runea vuonna 1972 mukaan aloittamaan kahden vuoden projektia yhdessä hänen kanssaan Vrije Universiteit'issa. Rune oli jo aikaisemmin ilmoittanut olevansa kiinnostunut tästä mutta kun lopullinen pyyntö

en promovendus had. Margot is gaan werken bij een van de lokale banken.

Samen met Dr Aldur Eriksson, medisch-geneticus in Helsinki, heeft Rune aan een genetica-project gewerkt voor zijn licentiaatexamen en daar heeft hij de affiniteit gekregen voor deze wetenschap. Dezelfde Eriksson, inmiddels benoemd tot hoogleraar bij de Vrije Universiteit te Amsterdam, heeft Rune in 1972 verzocht met hem voor twee jaar een project op te starten aan de Vrije Universiteit. Rune had al eens laten doorschemeren dat hij hierin geïnteresseerd was, maar toen het uiteindelijke verzoek kwam moest hij binnen een maand vertrekken. Het gevolg was dat zijn vrouw Margot die net van hun tweede kindje was bevallen, met de consequenties van het

overhaaste vertrek uit Finland werd belast zoals het verkopen en leeghalen van hun woning. Een maand later is ook zij met beide kinderen (Camilla en Patrick) naar Nederland vertrokken en hebben ze in Hoofddorp hun intrek in een voorlopige woning kunnen nemen.

Rune was inmiddels naast zijn werk aan de VU te Amsterdam een promotieonderzoek gestart naar longemfyseem binnen de erfelijkheidsleer. Na afloop van de contracttermijn van twee jaar kwam de onvermijdelijke keuze: teruggaan naar Finland of blijven in Nederland. Om meerdere redenen hebben Rune en Margot toch gekozen om in Nederland te blijven. In 1980 is Rune gepromoveerd op longonderzoek. Ook toen was er

opnieuw het vraagstuk om terug te gaan naar Finland, waar Rune een goede betrekking was aangeboden bij een gerenommeerd bedrijf in de Biofarmacie. Het arbeidscontract lag al klaar, maar opnieuw hebben ze samen toch gekozen hier te blijven omdat ze zich goed gesetteld voelden en hier goede vrienden hadden gemaakt. Ook de minder strikte levenswijze in Nederland sprak hen wel aan.

Inmiddels was Rune werkzaam geworden aan de Rijksuniversiteit van Leiden waar hij o.a. onderzoek verrichtte naar hart- en vaatziekten. In 1992 werd hij Hoogleraar "polygenetische en multifactoriele aandoeningen" – kortom veel voorkomende aandoeningen met een zekere erfelijke predispositie – "het zit in de

tuli, hänen oli lähdettävä kuukauden sisällä. Seurauksena tästä äkillisestä lähdöstä oli se että Margot, joka juuri oli saanut toisen lapsensa, joutui kaikessa kiireessä toimimaan ja myymään sekä tyhjentämään heidän kotinsa. Kuukauden kuluttua myös hän muutti lapsineen (Camilla ja Patrick) Hollantiin ja he saivat käyttöönsä väliaikaisen asunnon Hoofddorpissa.

Rune oli sillä aikaa Vrije Universiteit'in työnsä ohella aloittanut väitöskirjatutkimuksen aiheesta keuhkolaajentuma perinnöllisyysopissa. Kahden vuoden sopimusajan jälkeen oltiin sitten pakollisen valinnan edessä: takaisin Suomeen vai jäädäkö Hollantiin. Monista eri syistä johtuen Rune ja Margot kuitenkin päättivät jäädä Hollantiin.

Vuonna 1980 Rune väitteli aiheenaan keuhkotutkimus. Silloinkin tuli jälleen ajankohtaiseksi takaisinmuutto Suomeen, koska Runelle oli tarjottu hyvää työpaikkaa eräässä tunnetussa biofarmasian yrityksessä. Työsopimus oli jo valmis, mutta taas he yhdessä päättivät kumminkin jäädä Hollantiin koska olivat hyvin sopeutuneet tänne ja saaneet monia hyviä ystäviä. Myöskin Hollannin vähemmän jähkkä elämäntapa miellytti heitä.

Sillä välin Rune oli aloittanut työnsä Leiden Rijksuniversiteit'issä jossa hän tutki mm. sydän- ja verisuonitauteja. Vuonna 1992 hänestä tuli professori alalta 'polygenetische en multifactoriale aandoeningen' - lyhyesti sanottuna useasti esiintyvät taudit tiettyine perinnöllisyystekijöineen – 'se kulkee suvussa'. Opetuksen

lisäksi tutkimus, lähinnä lääketieteen opiskelijoiden ja vanhempien tutkijoiden ohjaus, oli hänen sydäntään lähellä. Lisäksi hän osallistui tiettyihin asiaankuuluviin tapahtumiin eri komiteoissa kansallisella ja kansainvälisellä tasolla. Hänen opintonsa yhdessä neurologian osaston kanssa migreenin perinnöllisyydestä tuotti hänelle nimen 'Migreeniprofessori'.

Näiden kiireisten akateemisten töittensä ohella Runella oli kumminkin aikaa paneutua vuosikauksiksi Alankomaat-Suomi Yhdistyksen asioihin ja hän on suuressa määrin edesauttanut yhdistyksen tunnetuksi tekemistä. Hänen ehdotuksestaan ruvettiin jälleen tekemään yhdistyksen lehteä, hänen itsensä keksimällään nimellä 'Aviisi'. Hänen aikanaan yhteistyö eri

familie”. Naast onderwijs was onderzoek, met name het begeleiden van doctoraal studenten en senior onderzoekers, zijn lust en leven. Daarnaast nam hij deel aan de nodige activiteiten in diverse commissies op nationaal en internationaal niveau. Zijn studie samen met afdeling Neurologie naar genetische oorzaken van migraine heeft hem de naam van “Migraineprofessor” bezorgd.

Naast zijn drukke academische werkzaamheden heeft Rune toch nog vele

jaren de tijd kunnen vinden om zich voor de Vereniging Nederland-Finland in te zetten en heeft hij in ruime mate bijgedragen aan de herkenbaarheid van de vereniging. Op zijn voorstel is er weer een verenigingsblad gekomen onder de door hem zelf gekozen naam “Aviisi”. In zijn tijd werd de samenwerking tussen de verschillende organisaties met Finland als doel, zoals de Ambassade, Trade Guild en de Zeemanskerk, intensiever – het gezamenlijke Onafhankelijkheidsfeest, het Midzomer-

feest en de Nieuwjaarsreceptie in de Zeemanskerk zijn voorbeelden. Ter gelegenheid van het 70-jarig bestaan van de VNF heeft Rune Frants het initiatief genomen om ons verenigingsinsigne te ontwerpen. Een speld in de vorm van een gestileerde tulp, samengesteld uit de Nederlandse- en Finse vlag. Het dragen van de speld bevordert ons gevoel van verbondenheid en versterkt de herkenbaarheid naar buiten.

Het was een gemoedelijke tijd met veel naïef enthousiasme. Scherp in het geheugen van Rune staat een anekdote van een Midzomernachtfeest in de Flevopolder wat door hem georganiseerd was en zo goedkoop mogelijk opgezet moest worden. Het voltallige bestuur en hun partners hebben een grote

Het zomerparadijs Finlandia aan de kust van de Botnische Golf. De Kvarken (Merenkurkku) Archipel staat op de UNESCO Werelderfgoed lijst.

Kesäparatiisi 'Finlandia' Pohjanlahden rannalla. De Kvarken (Merenkurkku) Archipel on UNESCO Maailmanperintöstallia.

Suomeen liittyvien yritysten välillä voimistui, näistä mainittakoon Suomen Suurlähetystö, Kauppakilta ja Merimieskirkko. Esimerkkinä tästä ovat yhteiset itsenäisyyspäiväjuhlat, juhannus ja uudenvuoden vastaanotto Merimieskirkolla. Alankomaat-Suomi Yhdistyksen 70-vuotispäivän kunniaksi Rune Frants teki aloitteen yhdistyksemme tunnusmerkin suunnittelusta. Merkki on tyylitelty

tulppaani, Suomen ja Hollannin liput yhdistettynä. Merkin käyttö lujittaa yhteistuntoamme ja edesauttaa yhdistyksen tunnetuksi tekemistä ulkopuolisille.

Se oli leppoisaa aikaa ja oltiin naiivin innostuneita. Rune muistaa tarkasti erään hauskan tapahtuman hänen järjestämissään juhannusjuhlissa Flevopolderissa, juhlista piti tulla niin

halvat kuin mahdollista. Täysilukuisen hallituksen puolisoineen onnistui kestitä suuri vierasmäärä ollen itse keittiöteltassa kaikenlaista purtavaa, kylmiä ruokia ja muita erikoisuuksia valmistaen, muiden läsnäolijoiden nauttiessa tilaisuudesta. Tapahtuman jälkeen, kun paikalla olleet jäsenet kenties jo nukkuivat kotonaan, nämä samat hallituksen jäsenet jäivät paikan päälle siivoamaan paikkoja. 'Niin, järjestellessäni sel-laista tapahtumaa minulta joskus jäi huomaamatta jokin yksityiskohta joten kaikki hallituksen jäsenet olivat koko illan kiireisiä ja työn touhussa', sanoi Rune.

Nykyään Runella ja Margotilla on hiljaisempi aika elämässään. Heillä on enemmän aikaa nauttia elämästä yhdessä kahden lapsensa, heidän puolisoitensa ja neljän lapsenlap-

opkomst kunnen verwennen door zelf in de keukentent allerlei hapjes, koude schotels en andere bijzondere gerechten klaar te maken terwijl de leden heerlijk konden genieten van de bijeenkomst. Na afloop, terwijl de leden die het feest bezocht hadden misschien al thuis lagen te slapen, stonden diezelfde bestuursleden nog met de bezems de feestruimte aan te vegen. "Tja, in het organiseren van dergelijke activiteiten zie ik wel eens een detail over het hoofd en waren wij als bestuur de hele avond zelf druk in de weer!" zei Rune.

Inmiddels zijn Rune en Margot toegekomen aan een rustiger periode in hun leven. Meer tijd om samen van hun twee kinderen, aangetrouwde kinderen en vier kleinkinderen, te genieten. Samen met hen gaan ze

sensa kanssa. Yhdessä heidän kanssaan Rune ja Margot matkustavat usein kesäpaikkaansa 'Finlandiaan', vanhempiensa entisellä tontilla metsässä Pohjanlahden rannalla. Heidän päivänsä kuluvat kalastaen, uiden, veneillen, marjoja poimien, puhdetöitä tehden sekä ystäviä tavaten. Vaikka he ovat asettuneet asumaan Hollantiin, he eivät unohda suomalaisia juuriaan ja saapuminen Suomeen onkin aina kuin kotiintulo. Alankomaat-Suomi Yhdistyksen halitus toivottaa Runelle ja Margotille erinomaisia eläkepäiviä yhdessä ja on ylpeä tällaisista jäsenistä!

Jacques Groenendijk
Käännös: Marjut Suvisaari

regelmatic naar hun zomerhuis "Finlandia" op de voormalige ouderlijke kavel in het bos aan het strand van de Botnische Golf. Vissen, zwemmen, boottochjes, bessenplukken, klussen, vrienden bezoeken etc. vullen hun dagen. Hoewel gesetteld in Nederland, zullen zij hun Finse "roots" niet verloochenen en is het daar ook nog steeds een beetje thuiskomen. Het bestuur van de VNF wenst Rune en Margot samen een geweldige tijd toe en is er trots op dergelijke leden in hun midden te hebben.

Jacques Groenendijk

Advertentie

Hout van Bomen
producten en cursussen in vers hout

weekend- workshop groenhout
'nieuwe impulsen voor oude technieken'
van staande boom tot gebruiksproduct:
Het maken van kleine producten van vers hout
met bijl en messen, buiten in het bos
Landgoed Vilsteren, gem. Ommen, Ov.

introductiewerkshops lepels
-weekends: vrijdagavond t/m zondag
workshop schalen hakken
-vierdaagse workshops
individuele lessen, opdrachten en bedrijfsevents mogelijk

Wij verkopen bijlen, messen en ander gereedschap

telefoon: 06-52044586
info@houtvanbomen.com
www.houtvanbomen.com

Finland, het land van de uitgestrekte bossen en de ongerepte natuur. Waar rust en stilte nog een plaats heeft. Waar stress slechts een begrip is en geen feit.

Temidden van de bossen van de Merode in de nabije omgeving van de abdijen van Averbode en Tongerlo kan je een echt Fins vakantiepark vinden. Gelegen tussen fiets – en wandelroutes en ruitersporen zal je hier nog de nodige rust en stilte vinden. **Onthaasten** in de echte zin van het woord. Je zorgen en bekommernissen even vergeten. Na een fiets- of wandeltocht de spieren verwennen met een zuiverende echte Finse sauna of een heerlijke ontspannende massage in het warme water van onze massagebaden. Terug op krachten kom je met onze Finse bbq in de tuin van ca. 8 are waar privacy gegarandeerd is.

Bezoek onze website www.wellnessblokhut.be

NAAR DE OORSPRONG VAN DE KALEVALA

Vrijwel iedereen kent wel het bestaan van de Kalevala, het beroemde epos van de Finse taal. En veel lezers van Aviisi zullen ook wel op de hoogte zijn van de inhoud er van. Maar er zijn niet veel mensen, die weten dat de oorsprong van deze mythische verhalen in een gebied ligt dat altijd tot Rusland heeft behoord. Zes eeuwen lang is Finland een onderdeel van het Zweedse koninkrijk geweest en er is

tussen Zweden en Rusland veel strijd geleverd over de heerschappij over het gebied. Na de vrede van Fredrikshamn in het jaar 1809 is Finland, als grootvorstendom, bij het Tsaristische Rusland gevoegd. Dit grootvorstendom was veel groter dan het huidige Finland en besloeg ook het grootste deel van Karelië. Nadat Finland in 1917 zijn onafhankelijkheid had verkregen lag de oorspronkelijke oostgrens wel meer naar het oosten maar, na

>

KALEVALAN ALKULÄHTEILLÄ

Kaikkihan tietävät Kalevalan, tunnetun suomenkielisen kansalliseepoksen. Ja useat Aviisin lukijoista ovat varmaan tutustuneet Kalevalan sisältöönkin. Mutta tuskinpa on kovin-
kaan monta, jotka tietävät, että näiden tarunomaisten kertomusten alkuperä on alueella, joka on aina kuulunut Venäjään. Kuuden vuosisadan ajan oli Suomi osa Ruotsin kuningaskuntaa, ja Ruotsi ja Venäjä taistelivat useaan otteeseen alueen

herruudesta. Haminan rauhan jälkeen vuonna 1809 tuli Suomesta suurruhtinaskuntana osa tsaarin ajan Venäjää. Tämä suurruhtinaskunta oli paljon suurempi kuin nykyinen Suomi ja siihen kuului myös osa Karjalaa. Kun Suomi itsenäistyi vuonna 1917, oli alkupe-
räinen itäraja idempänä, mutta talvisodan 1939/1940 ja jatkosodan jälkeen joutui Suomi luovuttamaan alueita Karjalasta ja Itä-Karjalasta sekä pohjoisessa Petsamon

>

afloop van de winteroorlog van 1939/1940 en de vervolgoorlog (jatkosota), moest Finland onder andere het gehele zuiden van Karelië, delen van Oost-Karelië en in het noorden Petsamo aan de Sovjet Unie afstaan, waarna de voltallige bevolking naar Finland is uitgeweken. Het Fins sprekende deel van Noord-Karelië (op zijn fins: Vienan Karjala) heeft echter altijd tot Rusland behoord en in feite is in dat gebied na de oorlog ook weinig veranderd. De oostgrens van de provincie Oulu is al eeuwen lang stabiel gebleven. De uitdrukking Vienan Karjala komt trouwens van de rivier naam Dvina, die bij Archangel in de Witte Zee uitkomt.

Neuvostoliitolle, minkä jälkeen koko alueen väestö lähti evakkoon Suomeen. Suomenkielinen Pohjois Karjala, eli Vienan Karjala, sen sijaan on aina ollut osa Venäjää, ja itse asiassa vain vähän on muuttunut tuolla alueella sotien jälkeen. Oulun läänin itäraja on jo vuosisatojen ajan ollut vakaa. Nimi Vienan Karjala juontaa juurensa Vienanjoesta, joka laskee Arkangelissa Valkoiseen mereen. Valkoinen meri on suomeksi Vienanmeri. Ja juuri Vienan Karjalassa keräsi Elias Lönnrot runoja, joihin tämä upea kansalliseepos perustuu. Uteliaisuudesta tätä vähän tunnettua aluetta kohtaan seurasimme Lönnrotin ja

De Witte Zee is op zijn Fins Vienan meri. En het is juist Vienan Karelië geweest waar Elias Lönnrot de gedichten heeft verzameld, die de basis hebben gevormd van dit prachtige epos. Nieuwsgierig naar dit weinig bekende gebied hebben we

de voetstappen van Lönnrot gevolgd. Natuurlijk niet letterlijk, want hij liep op blote (ingeteerde!) voeten en heeft verschillende tochten gemaakt, die enkele maanden duurden. Maar als je bij Vartiis (zo'n 100 kilometer ten oosten van Kajaani)

lanjälkiä. Ei tietenkään ihan kirjaimellisesti, sillä hän käveli paljain jaloin ja useampaan kertaan, kuukausia kerrallaan. Mutta Vartiuksen rajan jälkeen (noin sata kilometriä Kajaanista itään) alkaa maailma, joka eroaa vain hieman Lönnrotin ajan Suomesta. Kostamukseen, kaupunkiin joka rakennettiin vasta sodan jälkeen, voi ajaa mainiota asfalttitietä, mutta

kun käännytään Vuokkiniemeen, alkaa kuoppainen hiekkatie. Tie vie laajojen metsien läpi, synkkien järvien ja tutkimattomien nevojen kautta, ja hajallaan olevat uneliaat kylät yksinkertaisine puutaloineen huokuvat erityistä tunnelmaa, aivan kuin aika olisi seisahtanut. Juuri näissä kylissä kuunteli Lönnrot vuosina 1828 - 1834 runoja ja lauluja, joita

FEATURE NEDERLANDS

de grens oversteekt sta je plotseling in een wereld, die maar weinig zal verschillen van het Finland uit de dagen van Lönnrot.

Tot aan de, pas na de oorlog gebouwde, Russische stad Kostamus volg je een prima asfaltweg, maar als je

paikalliset (lukutaidottomat) laulamalla siirsivät sukupolvella toiselle. Näistä syntyi loppujen lopuksi klassinen sankariteos, joka koostui 50 laulusta (tai riimusta) ja 22795 säkeestä.

Elias Lönnrot asettui piirilääkäriksi Kajaaniin opiskeltuaan lääketiedettä Helsingissä. Hän oli erikoistunut niin kutsuttuun kansanlääketieteeseen ja vieraili sen vuoksi monissa Yli-Kainuun

vervolgens naar Vuokkiniemi afslaat verandert het in een zandweg bezaaid met kuilen.

Je komt door uitgestrekte wouden en langs donkere meren en onontgonnen moerasgebieden en de verspreid liggende slaperige dorpjes met hun eenvoudige houten huizen ademen een bijzondere sfeer, waar de tijd stil lijkt te staan. En in deze dorpen heeft Lönnrot tussen 1828 en 1834 geluisterd naar de gedichten en gezangen, die door de plaatselijke (ongeleterde) bevolking van generatie op generatie waren overgedragen. Dit heeft uiteindelijk geresulteerd in het klassieke heldendicht, bestaande uit 50 zangen

(of runen) met maar liefst 22.795 versregels.

Elias Lönnrot had zich, na zijn medicijnenstudie in Helsinki, gevestigd als huisarts in Kajaani. Hij had zich gespecialiseerd in de zogenaamde volksgeneeskunde en in die hoedanigheid bezocht hij te voet vele dorpen in de wijde omgeving van Yli-Kainuu en het aangrenzende Rusland. Zo kwam hij in contact met de bewoners van het platteland en hoorde hij de oude verhalen en legenden. Reeds tijdens zijn studie in Helsinki had de oude Finse cultuur zijn belangstelling gewekt en dat was ook de reden waarom hij zich in het verre Kajaani heeft gevestigd. In die tijd was het

kylissä sekä Venäjällä. Tällä tavoin hän tutustui maaseudun asukkaisiin ja kuuli vanhoja tarinoita ja legendoja. Vanha suomalainen kulttuuri kiinnosti häntä jo opiskeluaikoina Helsingissä ja oli myös syy siihen, että hän asettui kaukaiseen Kajaaniin. Tuohon aikaan oli ruotsi vielä virallisena kielenä, mutta Lönnrot oppi suomea puhumalla maaseutujen asukkaiden kanssa. Suurimman osan lauluista, jotka ovat Kalevalan perustana, Lönnrot keräsi Kivijärvi, Vuokkiniemi, Vuonninen, Jyväskylä ja Uhtua alueilta. Viimeisen paikan nimi on nykyään Kalevala, ja me vierailimme juuri tuolla alueella. Vaikka se kuuluukin

Venäjään, puhutaan siellä silti yhä suomea ja siellä liikkueissa tuntuu kuin olisi muinaisten aikojen Suomessa. Vuokkiniemen kylän reunalla on vanhan tietäjän Väinämöisen kuva, jossa hän istuu mieteliäänä metsän reunassa, minkä johdosta Kalevala tuntuu heräävän henkiin. Aivan kuin voisi törmätä uhkarohkeaan Lemminkäiseen, tai nähdä kuinka seppä Ilmarinen takoo Sampoa. Voi myös kuvitella kuinka noissa metsissä ja jollakin synkistä järvistä on taisteltu vihaista Louhea ja hänen pohjoisen kansaansa vastaan.

Suomussalmen kunta on nyt entisöimässä Lönnrotin vanhaa kävelyreittiä Vuokista

>

>

Zweeds nog de officiële taal, maar Lönnrot heeft zichzelf het, door de bevolking van het platteland gesproken, Fins eigen gemaakt.

De meeste liederen, die de basis vormden voor de Kalevala, heeft hij verzameld in het gebied rond Kivijärvi, Vuokkiniemi, Vuonninen, Jyväskylä en Uhtua. Deze laatste plaats heet tegenwoordig Kalevala, en dat is het gebied dat we op onze reis hebben bezocht. Hoewel het in Rusland ligt is de voertaal er nog steeds Fins en als je er rondreist waan je je in het Finland van lang vervlogen tijden. Bij het binnenrijden van het dorp Vuokkiniemi passeer je

een beeld van de oude bard Väinämöinen die peinzend aan de rand van het bos zit, waardoor de Kalevala daar echt tot leven lijkt te komen.

Je zou zomaar de overmoedige Lemminkäinen tegen kunnen komen of de smid Ilmarinen druk bezig kunnen zien met het smeden van zijn "sampo". Ook kun je je goed voorstellen, dat in die bossen en op één van die donkere meren de strijd met de kwaadaardige Louhi en haar volk uit het noorden heeft plaats gevonden.

Op dit moment is men in de gemeente Suomussalmi bezig om de oude wandelroute van Lönnrot tussen de dorpen Vuokki (Suomus-

salmi) en het aan de andere kant van de grens gelegen Vuokkiniemi weer in ere te herstellen. Maar het zal nog wel even duren voordat men ook daadwerkelijk te voet deze tocht zal kunnen maken, omdat ook de Russen hun toestemming moeten verlenen dat wandelaars de grens oversteken. Maar ik verwacht dat het tegen die tijd een toeristische attractie van de eerste orde zal kunnen worden, vergelijkbaar met de bekende berenroute of één van die andere prachtige wandeltochten in het hoge noorden van Finland.

Sibrand Schepel

(Suomussalmi) Vuokkiniemen, joka sijaitsee rajan toisella puolella. Mutta todennäköisesti kestää vielä jonkin aikaa ennen kuin matkailijat pääsevät tälle reitille, sillä myös Venäjän on annettava vaeltajille lupa ylittää raja. Mutta uskon, että kävelyreitistä tulee aikanaan ensimmäisen luokan matkailukohde, Karhunkierokseen tai johonkin toiseen pohjoisen Suomen lukematomista, upeista reiteistä verrattava vaellusreitti.

Sibrand Schepel
Käännös: Päivi Sonninen

FAMILIE

Zenuwachtig stond ik voor de flat van de ouders van mijn Finse vriendin. Dit was het moment van de waarheid en het zweet stond in mijn handen. We hadden besloten dat het kerstfeest een goede aanleiding was om mijn persoon voor te stellen aan haar familie, zodat we elkaar zouden leren kennen. De hele flat zat vol en iedereen probeerde niet te opzichtig te staren en/of te fluisteren. Ik probeerde de gesprekken te volgen maar liep

uiteraard vast op het Fins en mijn vriendin probeerde als vertaalcomputer alles bij te houden, wat uiteraard onmogelijk was. Zo zat ik prompt op verkeerde momenten te lachen en wachtte te lang met een reactie na een verhaal dat ik verkeerd begreep. De onzekerheid sloeg toe en ik was blij dat we gingen eten. Dat werd minder toen ik zag wat er op tafel werd gezet: rijstetap in een, in mijn ogen, enorme grote pan. Oef, dat was even slikken. Er zijn een paar gerechten waar ik moeite mee heb, en rijstetap staat in de top. Nu ben ik opgevoed met de regel dat je eten niet weigert, of je het

nu lekker vind of niet, het bord moest leeg. Weigeren als gast was hier ook geen optie. Een van mijn Finse zwagers zag waarschijnlijk mijn afkeer en vertelde met een valse grijns dat er een amandel verstoep zat in de pan en dat er pas gestopt werd met eten als deze gevonden zou zijn. De gelukige vinder zou een wens mogen doen. Mijn wens stond direct vast. Het werd een moeizame maaltijd, ik at als een robot de pap, mijn zwager bleek heel behulpzaam met het opscheppen van een nieuwe portie. De amandel werd niet gevonden en de pan moest leeg. Ik heb zelden zo lang over het eten

>

PERHE

Seisoin hermostuneena suomalaisen tyttöystäväni vanhempien talon edessä. Tämä oli totuuden hetki ja käteni olivat ihan hikiset. Olimme päättäneet, että joulukuoliisi hyvä tilaisuus esitellä minut hänen perheelleen, jotta oppisimme tuntemaan toisemme. Koko asunto oli täynnä väkeä ja kaikki yrittivät mahdollisimman huomaamattomasti katsoa ja/tai kuiskailia. Yritin pysyä jyvällä puheissa, mutta törmäsin tietenkin suomenkieleen, ja tyttöystäväni yritti toimia käännöskoneen tavoin, mikä tietenkin oli mahdotonta. Niinpä purskahdin väärällä hetkel-

lä nauruun ja odotin liian kauan vastatakseni juttuun, jonka olin käsittänyt väärin. Epävarmuus iski minuun, ja olin iloinen että päästiin syömään. Iloni laimentui kun näin, mitä pöytään tuotiin: riisipuuroa, mielestäni ihan liian suuri kattila. Huh, piti hieman nielaista. On vain pari ruokalajia joiden kanssa minulla on vaikeuksia, ja riisipuuro on listan ykköinen. Minut on kasvatettu sen säännön mukaan, että ruoasta ei kieltäydytä, on se sitten mielestäsi hyvää tai ei, lautanen syödään tyhjäksi. Kieltäytyminen talon vieraina ei täällä myöskään tullut kysymykseen. Yksi lankomiehistäni todennäköisesti huomasi minun vastenmie-

lisyyteni, ja hän kertoi hieman ivallisesti hymyillen, että puuroon on piilotettu manteli ja että syöminen lopetetaan vasta kun manteli on löytynyt. Onnellinen löytäjä saisi esittää toivomuksen. Minun toivomukseni oli selvä. Siitä tuli tukala ateria, söin puuroni robotin tavoin, lankoni osoittautui avuliaisiksi mättämään heti uuden annoksen. Mantelia ei vain löytynyt ja kattila piti saada tyhjäksi. Harvoin on kestänyt niin kauan minun saada syöneeksi jotain ruokalajia. Kun viimeiset rippeet oli pantu lautaselleni, näytti lankoni minulle salaa sen mantelin, joka hänellä näköjään oli ollut jo ensimmäisestä lusikallisesta saakka. Virnistäen hän puri

>

van een gerecht gedaan. Toen het laatste restje op mijn bord werd geschept, liet mijn zwager mij stiekem de amandel zien die hij schijnbaar al vanaf de eerste hap in zijn bezit had. Grijnzend kauwde hij de noot en slikte hem door.

Als je nieuw bent in een familie wil iedereen je zien, en ben je op bezoek of ga je op bezoek. Alle toeristische plekken, die je na vijf keer vertrouwd overkomen, worden bezocht; dat was in Nederland zo en dat was in Finland niet anders. Overal in de rij om samen met je medetoeristen je te vergapen aan al het moois, met op het

einde van de dag kramp in je kaken en tranende ogen.

Ooms, tantes, neven, nichten, in recordtijd zie je iedereen en alles. Eén speciaal familiebezoek vergeet ik niet snel. Bij een bezoek aan een tante met een juwelierszaak zegt ze tegen ons, "kies iets uit de winkel, geeft niet wat, je mag alles kiezen". Ik raak terplekke verliefd op de warmte van de mensen en het land. Ik was het al op mijn vriendin, maar ik word nu door een heel land helemaal ingepakt. De oprechte belangstelling en persoonlijke benadering, net een warm bad. De Fin wordt soms afgeschilderd als koel

of onverschillig, maar dat is hij zeker niet. Het is meer een timide opstelling: andere mensen zijn in de ogen van een Fin altijd belangrijker. Een Fin blijft het liefst op de achtergrond en wil het liefst onopgemerkt blijven. Een groot verschil met de extraverte Nederlander die overal en met iedereen een praatje maakt en je in een uurtje tot vriend verklaart. Dat zal bij een Fin wat minder makkelijk gaan en zeker meer tijd kosten. Maar of je nu een vriend bent of niet, hij of zij zal je altijd met respect benaderen, altijd en overal. Nu heeft zowat elke Fin een

mantelin ja nielaisi sen. Jos olet perheessä uusi, haluavat kaikki nähdä sinut, tulee kylävieraita tai käyt itse kylässä. Käydään kaikissa turistikohteissa, jotka jo viiden käyntikerran jälkeen tuntuvat tutuilta. Niin oli Alankomaissa, eikä toisin ollut Suomessakaan. Kaikkiällä jonossa muiden turistien kanssa ihastelemassa kaikkea sitä kaunista, päivän lopulla leuoissa kramppi ja silmät vetistäen. Sedät, tädit, serkut, ennätysajassa näet kaikki ja kaiken. Yhtä erityistä sukulaiskäyntiä en hevin unohda. Käynnillä erään tädin luona, jolla oli kultasepänläike, sanoi hän meille: "valitse jotain kaupasta, voit valita mitä tahansa". Rakastuin heti paikalla näiden ihmis-

ten lämpimyyteen ja koko maahan. Tyttöystäväni oli jo valloittanut minut, mutta nyt koko maa on minut valloittanut. Vilpitön kiinnostus ja henkilökohtainen lähestyminen, ihan kuin lämmin kylpy. Suomalainen kuvataan joskus kylmäksi ja välinpitämättömäksi, mutta sitä hän ei varmasti ole. Se on enemmänkin ujoutta: muut ihmiset ovat suomalaisen silmissä aina tärkeämpiä. Suomalainen pysyttelee mieluiten taustalla ja haluaa pysyä huomaamattomana. Suuri ero ulospäin suuntautuvaan hollantilaiseen, joka joka paikassa heittää juttua kaikkien kanssa ja joka julistaa sinut tunnissa ystäväkseen. Tämä tapahtuu suomalaiselle vähemmän helposti ja vaatii enemmän

aikaa. Mutta olet sitten ystävä tai et, hän lähestyy sinua aina kunnioituksella, aina ja kaikkialla.

Melkein kaikilla suomalaisilla on mökki, niin myös minun uudella perheelläni. Se on metsän keskellä, missä kaikki maakunnan itikat kokoontuvat ottamaan vierasmaalaiset käsittelynsä. Kun näyttäydyn ulkosalla, tämä hyttysmafia hyökkäsi nopeasti minun kimppuuni, kun taas suomalaisille seuralaisilleni ei niistä ollut mitään haittaa. Päivän päästä näytän unikonsiemensämpylältä. Haiseva hyttyspuikko tuo helpotusta, siinä määrin etteivät ainoastaan hyttyset pysy loitolla. Tämä perheen mökki on vain sauna, missä on nukkumapaikat, ja nyt appiukkoni on saanut

buitenhuisje (mökki), zo ook mijn nieuwe familie. Het staat midden in een bos waar alle provinciale muggen zich verzamelen om allichtonen aan te pakken. Als

ik me daar buiten vertoonde, werd ik met spoed behandeld door deze muggenmaffia, terwijl mijn Finse gezelschap nergens last van had. Na een dag zie ik eruit

als een maanzaadbroodje. Een stinkende stick brengt verlichting, zo erg dat niet alleen de muggen wegblijven. De familie-mökki is een sauna met slaappleatsen en nu heeft mijn schoonvader het idee opgevat een grotere mökki te bouwen. Dat mijn vakantie daar net samenviel met het storten van de fundering was gewoon toeval, werd mij verzekerd. Ik heb mijn zwager teruggepakt (van de amandel) en liet hem regelmatig cement draaien met te weinig water. Deskundigen onder ons weten dat het dan bijzonder zwaar wordt. Na het storten was de score tussen ons weer gelijk

>

ajatuksen rakentaa suuremman mökin. Se, että minun lomani sattui juuri perustusten betonivalun aikaan, oli puhdas sattuma, näin minulle vakuutettiin. Nyt minulla oli tilaisuus antaa takaisin langolleni (siitä mantelista), ja niin panin hänet säännöllisesti sekoittamaan betonia liian vähän veden kanssa. Asiantuntijat joukossamme tietävät, että se on vasta raskasta. Valutyön jälkeen olimme tasoissa, ja meistä tuli hyvät ystävät. Appiukolleni tämä oli kolmas talo, minkä hän teki omin käsin. Hieno mies ja hyvä esimerkki jokaiselle perheenisälle. Minä kunniointin häntä syvästi. Betonivalun jälkeen loikoili koko nuori joukko, lankoni, kälyni, tyttöystäväni ja

minä, lopen uupuneena nurmikolla, kun taas hän leikki lastenlasten kanssa sirkusleikkiä ja sen jälkeen naulasi vielä pari lankkua. Hänellä oli ikuinen hymy kasvoillaan ja hän oli itse ystävällisyys. Olen nähnyt hänet vain kerran suutuksessa, eikä sekään kestänyt edes minuuttia. Hän istui ruokapöydän päässä, minä häntä vastapäätä ja tarkkailin häntä. Koko perhekunta oli läsnä ja vallitsi sekamelska ja meteli, kaikki puhuivat yhtä aikaa ja lapsenlapset juoksivat huutaen pöydän ympäri. Hänen hymynsä hyytyi, ja hän löi molemmat nyrkkinsä pöytään ja huusi: "HILJAA". Kaikki reagoivat heti ja tuijottivat ihmeissään häntä. Aterian loppu sujui huomattavan rauhal-

lisesti. Saatoin vain vaivoin pidätellä hymyäni, ja hän näki sen. Jaoimme kauniin silmänräpäyksen, ja hänen hymynsä palasi ja hän jatkoi rauhallisesti syömistään. Aterian jälkeen vetivät lapset hänet jälleen ulos jatkamaan sirkusleikkiä. Hän oli väsymätön. Tehdessämme yhdessä töitä talon ja saunan ympärillä emme puhuneet keskenämme varmasti sataa sanaa enempiä, johtuen puutteellisesta suomenkielen taidostani, mutta ymmärsin häntä erinomaisesti. Joskus sanat ovat tarpeettomia - ei kai se ole suomalainen tunnuslause?

Willem Mulder
(käännös Pirkko van Bruggen)

>

en zijn we goede vrienden geworden. Voor mijn schoonvader was het 't derde huis, dat hij met de hand maakte. Een geweldige man en een voorbeeld voor elke huisvader. Ik had diep respect voor hem. Na het storten van de fundering lag het jonge spul, mijn zwager, schoonzus, mijn vriendin en ik, helemaal stuk op het gras terwijl hij met de kleinkinderen nog even circus speelde en daarna nog even ergens een paar planken op timmerde. Hij had een eeuwige glimlach op zijn gezicht en was de vriendelijkheid zelf. Ik

heb hem één maal kwaad gezien en dat duurde nog geen minuut. Hij zat aan hoofd van de eettafel, ik tegenover hem en ik zat hem te observeren. De hele familie was aanwezig en het was een chaos van lawaai, iedereen was door elkaar aan het praten en de kleinkinderen liepen schreeuwend hard om de tafel. Zijn glimlach verdween en hij sloeg met beide vuisten op de tafel en riep: "POT". Iedereen reageerde direct en staarde verbijsterd naar hem. De rest van de maaltijd verliep opmerkelijk rustig. Ik kon een glimlach niet onderdrukken en dat

zag hij; we deelden een mooi ogenblik en zijn glimlach keerde terug en hij at rustig verder. Na het eten werd hij weer meegesleept door de kinderen naar buiten, voor het circusspel, hij was onvermoeibaar. We hebben in de tijd dat ik er was samen gewerkt aan het huis en de sauna en door mijn gebrekkige kennis van het Fins misschien maar 100 woorden met elkaar gesproken maar ik begreep hem uitstekend. Soms zijn woorden overbodig, is dat geen Fins motto?

Willem Mulder

SOFTWARE uit finland

Al meer dan 16 jaar is JH-Systems importeur/distributeur van software uit Finland.
Hierbij een kort overzicht van onze belangrijkste producten.

F-SECURE

F-Secure levert onderhoudsvrije, gebruiksvriendelijke beveiligingsoplossingen tegen virussen en hackers. In combinatie met de snelste updateservices en de de krachtigste persoonlijke firewall, worden inbraken voorkomen en zijn de computers of laptops die u thuis privé of zakelijk gebruikt altijd virusvrij.

snoobi
WEB ANALYTICS SOFTWARE

Zorg dat uw website een bijdrage levert aan het succes van uw bedrijf! Verlaag marketingkosten, haal potentiële verkoopcontacten binnen en verbeter uw online zichtbaarheid door het meten en analyseren van uw websiteverkeer. De Snoobi-webanalyse levert de benodigde feiten en adviezen ter ondersteuning van de besluitvorming op het gebied van marketing, verkoop en communicatie.

blancco

Met Blancco Harddisk Cleaner software bent u in staat om zowel bestanden als complete harddisks schoon te maken, waardoor het niet meer mogelijk is om de betreffende data terug te halen. Daardoor is het mogelijk om computers opnieuw in te zetten, zonder risico dat uw data in verkeerde handen komt.

Voor nadere info:

info@jh-systems.nl

WWW.JH-SYSTEMS.NL

JHSYSTEMS

VAN ONZE CORRESPONDENT

HALLO MARJA,

Hopelijk is, als deze Aviisi verschijnt, ook bij jullie het voorjaar begonnen! Dat was me hier het afgeloopen wintertje wél. Na een prachtig voorjaar, 'n heel mooie zomer en een schitterende herfst raakte Nederland op 15 december in de ban van Koning Winter. En hoe! Met mijn twee nieuwe gewrichten en nog eentje in de nabije toekomst, viel het voor mij niet mee om toch regelmatig buiten te lopen met die gladheid.

Veel mensen genoten van de winter: er werd gesleed, gesnowboard, geschaatst (wedstrijden gehouden), sneeuwballen gegooid enz. Kortom er werd veel pret beleefd aan al het ijs en die sneeuw. Op onze radio werden zelfs de schaatswedstrijden vergeleken met die in Noord Finland! Maar zoals alles in dit leven: ook deze winter heeft twee kanten. Zo was er op een doordeweekse ochtend wel 400 km file op de snelwegen en in België zelfs 900 km. En dan wordt er hier erg geklaagd... Het gebeurde ook nogal eens dat er maar één rijstrook berijdbaar was omdat er niet genoeg zout voorhanden

was om te strooien of omdat ze op het verkeerde tijdstip hadden gestrooid of wilden strooien. Dan veranderde de snelweg in één glijbaan, waardoor de weg moest worden afgesloten. Tussen 16 december en 15 januari moesten er al 17.000 mensen naar de Eerste Hulp, omdat ze door de gladheid waren gevallen. Hiervan moesten er zelfs 16% wegens ernstig letsel in het ziekenhuis worden opgenomen, wat 38 miljoen euro heeft gekost! Vooral de binnenwegen en voetpaden waren steeds spekglad. Ik geloof dat er bij jullie veel meer sneeuw wordt weggeschoven en afgevoerd naar buitengebieden i.p.v.

HEI, MARJA!

Toivottavasti teillekin on jo kevät saapunut tämän Aviisin ilmestyessä! Tänä talvena olemme saaneet kokea täällä ihan oikean talven. Hienon kevään, kauniin kesän ja loistavan syksyn jälkeen talvi saapui 15. joulukuuta Hollantiin. Ja minkälainen talvi! Kahden uuden niveleni kanssa – kolmas on luvassa – ei ole ollut helppoa käveleksiä liukkailla keleillä ulkosalla. Monet muut saivat nauttia talvesta: vihdoinkin voitiin

kelkkailla, lumilautailla, luistella (voitiin järjestää kilpailuja), heitellä lumipalloja jne. Lystiä riitti niin jään kuin lumenkin kanssa. Radiossa verrattiin luistelukilpailujamme Pohjois-Suomen luistelukilpailuihin! Mutta niinkuin elämässä usein on: kaikella –tälläkin talvella– on kääntöpuolensa. Niinpä eräänä tavallisena arkipäivänä liikennesuuhkia oli 400 km pituudelta ja Belgian puolella 900 km! Tästä asiasta riitti valittamista... Välillä oli vain yksi ajokaista käytössä, koska vain sille oli ollut suola käytettävissä tai koska suolaus oli tapahtunut tai oli suunnitteilla väärään aikaan. Siinä tapauksessa tie muuttui liukuradaksi minkä

johdosta se piti sulkea. 16. joulukuuta ja 15. tammikuuta välisenä aikana kävi 17 000 ihmistä ensiavussa liukastumisen seurauksena. 16 % heistä piti jäädä sairaalahoitoon, mistä muodostui 38 miljoonan euron kulut! Lähinnä vähemmän vilkkaat tiet ja jalkakäytävät olivat jatkuvasti liukkaita. Ymmärtääkseni teillä on keskitytty enemmän lumen pois raivaamiseen meidän suolaamisen sijasta. Teillähän on enemmän tilaakin minne lunta voi viedä. Olisi mielenkiintoista kuulla miten teillä on pärjätty hyisen talvisään kanssa. Eläköön uusi kevät!

Anneke
käännös: Mimma Rätty

dat strooien bij ons. Waar-
schijnlijk is er bij jullie meer
ruimte om al die sneeuw af
te voeren.

Ik ben erg benieuwd wat voor
een invloed het barre winter-
weer bij jullie heeft gehad!
Lang leve de nieuwe lente!

Anneke

HALLO ANNEKE!

De lente komt er aan, we
leven al in maart terwijl
ik dit schrijf. A.s. zondag
gaan we over naar de zomer-
tijd. Overdag schijnt de zon
al warm, hoewel de nachten
nog koud zijn. Vanaf begin

december is er volop sneeuw
geweest in Helsinki (60-70
cm). De vorige keer, dat de
inwoners van Helsinki een
winter met zoveel sneeuw
meemaakten was in de zesti-
ger jaren en de vorige winter
met zo'n strenge vorst was in
1987 – niet echt vaak, ook al
wonen we in het Noorden.
De sneeuw en de vorst
hebben allerlei problemen
veroorzaakt, o.a. voor het
verkeer, vooral de treinen
hebben ernstig geleden van
de winter. Sinds mensenheu-
genis heeft ons treinverkeer
niet zoveel problemen gehad
met de dienstregeling als
deze winter. De auto's langs
de straten zijn bedekt met
sneeuw, het sneeuwruimen is
steeds te laat geweest. Sinds
jaren zijn sneeuwschuivers
weer nodig geweest. De op-

slagplaatsen voor de sneeuw
zijn bij ons vol geraakt, en
dat leidde tot nieuwe proble-
men. Op de daken verzamel-
den zich dikke lagen sneeuw,
waardoor daken van hallen
onder de grote sneeuwlast be-
zweken zijn. De sneeuw viel
van de daken naar beneden
en de ziekenhuizen raakten
vol vanwege de valpartijen.
Dodelijke slachtoffers zijn
niet te vermijden geweest.
Het is interessant om te zien,
wat voor vloedgolven ons te
wachten staan in de lente, als
de sneeuw smelt.

Niets is zo slecht, dat er
niet ook wat goeds in zit:
deze winter kon je in Hel-
sinki echt goede skitochten
maken! Fins Lapland heeft
evenwel z'n eigen attracties.
Vorige week was ik met mijn
man skiën in Lapland en

HEI ANNEKE!

Kevät on saapumassa,
Kälmmehän jo maalisi-
kuuta tätä kirjoittaessani.
Kesäaikaan siirrymme ensi
sunnuntaina. Aurinko
lämmittää päivällä, vaikka
yöt ovatkin vielä kylmiä.
Lunta on ollut joulukuun
alusta lähtien runsaasti jopa
Helsingissä (60 – 70 cm).
Vastaavanlaisen lumitalven
helsinkiläiset ovat kokeneet
edellisen kerran 60-luvulla
ja tällaisen pakkastalven
vuonna 1987 - ei kovin

usein, vaikka Pohjolassa
asummekin.
Lumi ja pakkasen ovat
aiheuttaneet kaikenlaisia
ongelmia mm. liikentee-
seen, varsinkin junat ovat
kärsineet ankarasta talvesta.
Miesmuistiin junaliiken-
teessämmä ei ole ollut näin
paljon aikatauluvaikkeuksia
kuin tänä talvena. Autot
ovat peittyneet lumeen
katujen varsilla, lumityöt ja
auraukset ovat olleet aina
myöhässä. Jälleen vuosien
jälkeen lumilapiot ovat
olleet tarpeellisia. Lumen-
kaatopaikat ovat täyttyneet
meilläkin ja siitä on synty-
nyt uusia ongelmia. Katoille
kertyivät paksut lumiker-

rokset, joidenkin hallien
katot ovat pettäneet ison
lumikuorman alla. Lumi-
en pudottajia on tippunut
katoilta ja sairaalat ovat
joutuneet tiukoille puto-
amistapaturmien vuoksi.
Kuolonuhreiltakaan emme
ole välttyneet. Mielenkiin-
toista nähdä, millaisia tulvia
meillä on odotettavissa
keväällä, kun lumet sulavat.
Ei niin pahaa, ettei jotain
hyvääkin: tänä talvena on
voinut hiihtää Helsingissä
todella hyviä latuja! Suo-
men Lapilla on kuitenkin
oma vetovoimansa. Viime
viikolla olin mieheni kanssa
hiihtämässä Lapissa ja siellä
oli yhtenä aamuna pakkasta

daar vroor het op een ochtend 34 graden! We waren voor de zevende keer in Ylläs en steeds opnieuw geeft de schoonheid daar ons een geweldig gevoel. Duizenden diamanten glinsteren helder in de witte sneeuw, de blauwe hemel overdag, het noorderlicht 's nachts en 330 km verzorgde loipes! Voor Finnen van mijn leeftijd horen de winter en het skiën bij elkaar. Anneke, jij verwondert je daar vast over? Misschien wordt er bij jullie net zo veel geschaatst?

Helsinki, 24-3-2010

Marja Paronen

P.S. In de krant werd vorige week verteld, dat Finnen en Nederlanders meer gelijke genen hebben dan Finnen en Hongaren. In tegenstelling tot eerdere informatie is er tussen Finnen en Hongaren slechts taalverwantschap:

vertaling: Hans Adamse

-34 Celsius-astetta! Olimme Ylläsellä 7. kertaa ja aina siellä tulee voimakas tunne kaikesta siitä kauneudesta. Tuhannet timantit kimmeltävät puhtaan valkoisella hangella, sininen taivas päivällä, revontulet yöllä ja hoidettua hiihtolatua 330 km! Ikäisilleni suomalaisille talvi ja hiihtäminen kuuluvat yhteen. Sinä, Anneke, ihmettelet varmaankin sitä? Ehkäpä teillä luistellaan vastaavasti?

Helsinki 24.3.2010

Marja Paronen

P.S. Lehdissä kerrottiin viime viikolla, että suomalaisilla ja hollantilaisilla on enemmän yhteisiä geenejä kuin suomalaisilla ja unkarilaisilla! Vastoin aikaisempaa tietoa unkarilaisilla ja suomalaisilla on vain kielisukulaaisuus.

In "Kontaktlinjen", het blad van de vereniging Nederland-Noorwegen stond enige tijd geleden een artikelje over het Kvensk of Kveens, een Fins-Oegri-sche taal, die door de Kvener in Noord-Noorwegen gesproken wordt. Met dank aan de auteur nemen we het hieronder in Aviisi over.

Hans Adamse.

KVENSK

In Noorwegen worden behalve twee officiële variaties van het Noors nog verschillende andere minderheidstalen gesproken. In dit artikel leest u wat meer over de waarschijnlijk minst bekende: het kvensk.

Het Kvensk is een Fins-Oegri-sche taal, die in eerste instantie werd gezien als een dialect van het Fins. Kvensk wordt van oudsher gesproken door Kvener (oorspronkelijke eigen naam Ruija), een van oorsprong Finse

bevolkingsgroep die zich vanaf de 16e eeuw in Troms en Finnmark vestigde.

In de 18e eeuw werden Kvener door de Noorse regering vooral ingezet om in Finnmark de landbouw te ontwikkelen. In de loop van de

Alankomaat-Norja Yhdistyksen jäsenlehdessä 'Kontaktlinjen' oli jokin aikaa sitten kirjoitus suomalais-ugrilaisesta kveenien kielestä, mitä kveenit Pohjois-Norjassa puhuvat. Kiitos artikkelin kirjoittajan voimme julkaista saman artikkelin tässä Aviisin numerossa.

Hans Adamse

KVEENIT

Norjassa puhutaan kahden virallisen kielen lisäksi useita vähemmistökieliä. Tässä artikkelissa kerrotaan niistä vähiten tunnetusta, kveeneistä.

Kveeni on suomalais-ugrilainen kieli, jota ensiksi pidettiin suomenkielen murteena. Kveenit (alunperin ruijalaiset) puhuvat kveenin kieltä. Kveenit ovat Suomen sukuinen kansa, joka asettui asumaan Tromssiin ja Finnmarkkiin 1500-luvulta lähtien. Norjan valtio oli myötemielinen asialle, kun kveenejä saapui 1700-luvulla harjoittamaan maataloutta Finnmarkkiin. 1800-luvulla Norjan politiikka muutti kantaansa ja sen seurauksena kveenin (ja saamenkielen) käyttöön

19e eeuw sloeg de Noorse politiek om en vanaf die tijd werd het gebruik van het Kvensk (en het Samisch) ontmoedigd. Alle Noorse staatsburgers werden geacht de Noorse taal in woord en geschrift machtig te zijn en deze in het dagelijks gebruik te bezigen. De NRK (Noorse Radio en Televisie) pleegde in de jaren dertig van de vorige eeuw echter onderhuids verzet en gaf eind jaren '30 aan vijftig Samische en Kvenske gezinnen die in de grensstreek met Finland woonden, een gratis radio. Het Kvensk overleefde in zekere zin maar werd de

taal van de oudere bevolking. In 1987 werd het Noorse Kvenersverbond gesticht, waardoor de Kvenske cultuur, economie en sociale ontwikkeling speciale aandacht kon krijgen. Sinds 1990 werd het mogelijk om op scholen in de drie noordelijkste *fylker* Kvensk-Fins als keuzevak te nemen. En in 1998 werden Kvener als minderheidsgroepering erkend. Ook werd een overheidsinstantie belast met de vraag hoe bestaande Noorse en Finse plaatsnamen een Kvenske naam konden krijgen.

In april 2005 werd de volgende stap gezet: Kvensk werd officieel uitgeroepen tot minderheidstaal. Dat was het begin van een nieuwe trend: waren het tot dan toe oudere mensen die het Kvensk beheersten, nu staat een nieuwe generatie te trappelen om zich deze taal op de universiteit in anderhalf jaar tijd eigen te maken. Taalwetenschappers juichen deze ontwikkeling toe, net als de oorspronkelijke bewoners die hiermee na lange tijd erkenning vinden en een nieuwe toekomst zien voor hun taal die lijkt op het Fins, maar grote

ei enää suhtauduttu yhtä suopeasti. Kaikkien norjalaisien odotettiin osaavan lukea, kirjoittaa ja puhua norjankieltä. NRK (Norjan Radio ja Televisio) toimi tätä käytäntöä vastaan viime vuosisadan 30-luvulla järjestämällä rajaseudun 50 saamelaiselle ja kveeni-perheelle oman ilmaisen radion. Kveeninkieli jäi elämään, mutta siitä tuli vanhemman sukupolven kieli.

Vuonna 1987 perustettiin Norjan Kveeniliitto, jonka myötä kveenien kulttuuri, talous ja sosiaalinen kehitys on saanut erityistä huomiota. Vuodesta 1990 lähtien on pohjoisimmilla alueilla ollut mahdollista valita kveeninsuomi valinnaisena oppiaineena kouluissa. Vuonna 1998 kveenit tunnustettiin viralliseksi vähemmistökansaksi. Olemassaoleville norjan- ja

suomenkielisille paikkojen nimille laadittiin uudet kveeninkieliset vastineet.

Huhtikuussa 2005 saavutettiin seuraava askel: kveeninkieli julistettiin viralliseksi vähemmistökieleksi. Sen myötä alkoi uusi aikakausi: siihen asti oli vanhempi sukupolvi puhunut kveeniä, mutta nyt nuoremmat sukupolvet kiinnostuivat kielen oppimisesta 1 1/2 vuotta kestäväällä yliopiston kielikurssilla. Kielitieteilijät ovat riemuissaan samoin kuin alkuperäiset asukkaat, jotka vihdoinkin saavat tunnustusta ja toivoa tulevaisuudesta suomenkielen kaltaiselle kielelleen. Vaikka samankaltaisuuttakin on, erilaisuudet ovat suuria, joten kyseessä on aivanlainen kieli.

J.K. Aiheesta enemmän: Porsangerin *Kvæntunet*-instituutti huolehtii yhdessä Tromssan

yliopiston kanssa kveenien tulevan kehittämisen ohjauksesta.

Vuonna 1987 perustetun Ruijan Kveeniliiton tavoitteiksi asetettiin vähemmistöaseman saavuttaminen, sekä kielen ja kulttuurin säilyttäminen ja kehittäminen. Kveeninkieli sai virallisen vähemmistökielen aseman Norjassa vuonna 2005. Tämän myötä Tromssan yliopistossa on ollut mahdollista opiskella vuoden 2006 alusta alkaen kveeninkieltä. Kveenin opetus tapahtuu jo aikaisemmin aloitetun suomenkielen lisäksi. Opetus jakautuu kveeninkieleen ja kveenin kulttuurihistoriaan. Tavoitteena on myös luoda kveenille oma kirjakieli ja elvyttää puhuttua kieltä sekä tehdä yhteistyötä Ruotsin meänkielisten kanssa.

Marja Driessens
Käännös: Minna Rätty

verschillen kent en daardoor een unieke eigenheid heeft.

Marja Driessens

Naschrift

Wie nog meer over de Kvenske cultuur wil weten: In Porsanger is het Kvæntunet ingericht, een instituut dat samen met de universiteit van Tromsø de verdere ontwikkeling van het Kvensk zal begeleiden.

(N.B. Eerder verschenen in Kontaktlinjen 2006-2, het blad van de vereniging Nederland-Noorwegen)

MET EEN ZEILBOOT DOOR HET SAIMAA KANAAL

(deel 2)

Wanneer de wekker om twee uur 's nachts afloopt, hijsen Pekka en ik ons uit bed. De boot is nat van de dauw. Echt donker is het niet. Het is opnieuw windstil. Het wateroppervlak vertoont geen enkele

rimpeling. Ook vandaag is er waarschijnlijk geen wind genoeg om te zeilen. Pekka start de motor en ik maak de boot los. Het aanslaan van de motor breekt de stilte in stukken. Terwijl wij zachtjes het haventje uit tuffen, ko-

>

PURJEVENEELLÄ SAIMAANKANAVAN LÄPI

(osa 2)

>

men er ook een paar boten binnen die de route, die wij nu gaan volgen, in de andere richting hebben afgelegd. Pekka heeft de zeekaart gepakt en zet onze koers uit op 110 graden. Daarnaast koersen wij op boeien en eilanden. Onze vrienden varen een eindje voor ons uit. Om vier uur gaat de zon op. Al enige tijd hebben wij in de verte een stip gezien, die langzaam groter wordt en een Russisch wachtschip blijkt te zijn. De zon is al helemaal boven de horizon gekomen als het wachtschip met grote snelheid op ons afkomt. Wij zelf varen met een snelheid van vijf knopen. Het hoogopgebouwde wachtschip vaart achter ons langs. Vanaf

de brug worden wij bekeken met verrekijkers. Pekka strijkt als groot de vlag. De bemanning van het wachtschip doet hetzelfde. Dan verdwijnt het in de richting van het eiland Sommer. Daar stopt het. Het ligt nu tussen ons en de opkomende zon. Zij kunnen ons goed zien. Wij zien alleen een silhouet dat wij slechts met toegeknepen ogen kunnen bekijken. De bebouwing op het kleine, boomloze eiland Sommer bestaat uit een kazernegebouw en een radarpost. Ook ligt er een groot, waarschiijnlijk aan de grond gezet of gelopen, schip te roesten. Wij varen het eiland voorbij over de nog steeds oliegladde zee. Een paar uur later zien

wij opnieuw een wachtschip. Deze keer komt het niet dichterbij. Terwijl wij verder varen, valt het ons op hoe doods het hier is. Ondanks het prachtige weer is er nergens een plezierboot te bekennen, geen zeilboten in de verte, niets. Zelfs geen vrachtschepen. Het lijkt alsof wij helemaal alleen op de wereld zijn. Maar dat is niet zo, want wij weten ook dat wij voortdurend in de gaten gehouden worden. Dat blijkt, wanneer er vanuit het zuidoosten twee grote militaire helikopters op ons af komen vliegen. Zij draaien weg, verdwijnen uit het zicht en komen na verloop van tijd nog een paar keer terug. Wij voelen ons er niet lekker bij.

Kun herätyskello soi yöllä kello kahdelta, nousemme Pekka ja minä vuoteistamme. Vene on kasteesta märkä. Ei ole ihan pimeätä. On jälleen tyyntä. Vedenpinnassa ei näy pientäkään virettä. Tänäankään ei todennäköisesti saada riittävästi tuulta purjeisiin. Pekka käynnistää moottorin, minä irrotan veneen. Moottorin käynti rikkoo hiljaisuuden. Puksuttaessamme hiljalleen ulos satamasta tulee satamaan sisälle pari venettä, jotka ovat seuranneet takaisinpäin samaa reittiä, jolle me olemme menossa. Pekka on ottanut esille merikartat, ja asettaa kurssimme 110 asteeseen. Sen ohella seuraam-

me poijuja ja saaria. Ystäviemme vene lähti liikkeelle vähän ennen meitä. Neljän maissa nousee aurinko. Jo jonkin aikaa olemme nähneet kaukana edessämme tumman pilkun, joka hitaasti suurenee ja osoittautuu venäläiseksi vartiolaivaksi. Aurinko on jo kokonaan horisontin yläpuolella kun vartiolaiva tulee kovaa vauhtia meitä kohti. Me ajamme viiden solmun vauhtia. Korkea vartiolaiva ajaa takakautta ohitsemme. Kannelta katsotaan meitä kiikareilla. Pekka tervehtii lipulla. Vartiolaivan miehistö tekee samoin. Sitten se häipyä Sommer-saaren suuntaan. Sinne se pysähtyy. Se on nyt meidän ja nousevan

auringon välissä. He näkevät meidät hyvin, me näemme vain varjokuvan, jota tuskin pystymme edes siristetyin silmin katsomaan. Pienellä puuttomalla Sommerin saarella on kasarmikennus ja radar-asema. Siellä lojuu myös, ankkurissa tai pohjaan kiinni jääneenä, suuri laiva ruostumassa. Ajamme saaren ohi edelleen peilityynellä merellä. Pari tuntia myöhemmin näemme uudelleen vartiolaivan. Tällä kertaa se ei tule lähemmäksi. Matkaa tehdessämme kiintyy huomiomme siihen, kuinka kuolemanhiljaista täällä on. Upeasta säästä huolimatta ei missään näy huviveneitä, ei purjeverineitä taivaanrannalla, ei

De spiegelgladde zee en het prachtige weer blijken onvolgende tegenwicht voor het beklemmende gevoel dat "big brother" bij ons oproept. Wij proberen via de radio contact te krijgen met de loods die ons over de grens moet brengen. Over het water schallen onverstaanbare Russische klanken. Wij besluiten onze tocht voort te zetten tot het punt waar de loods aan boord zal moeten komen. De motor zetten wij uit en wij hijsen het fokkenzeil met daarop ons registratienummer. De nauwelijks voelbare wind uit het westen brengt ons langzaam vooruit. De stilte die valt na het uitzetten van de motor maakt de sfeer nog onwezenlijker.

Plotseling begint de radio weer te kraken. Wij mogen opvaren in afwachting van de loods, wordt ons gemeld. Allemaal kijken wij nu uit naar een loodsboot, maar die komt niet opdagen. Wij varen verder en komen via een nauwe doorgang in de golf van Viipuri. Rechts van ons zien wij een hoog gelegen wachtpost. Verder gaat het, door de vaargeul, een loods heeft zich nog steeds niet gemeld. Wij zien een verlaten havenrand. De stilte wordt even doorbroken door het knarsen van een baggermolen. Een enkele zwemmer heeft zich in het water gewaagd. Verwaarloosde gebouwen glijden voorbij. Langs de wallenkant steken

de koppen van honderden in het gelid staande palen boven het water uit. De laatste overblijfselen van verdwenen houten steigers. Dan zien wij een bord met daarop de tekst: Slow down speed. Er ligt een grote hoge bak in het water, daarop staan soldaten die ons fotograferen. Even daar voorbij liggen wel tien, grijs geschilderde kustwachtschepen op een rij. Ook hier hangen matrozen met ontbloot bovenlijf over de reling. Wij worden verschillende keren gefotografeerd en bij elk schip strijken wij als groet de vlag. Op de wachtschepen gebeurt hetzelfde. Wij varen verder door een verlaten landschap, waar niets beweegt. Langs de

mitään. Ei edes rahtilaivoja. Näyttää kuin olisimme yksin maailmassa. Mutta niin ei kuitenkaan ole, sillä tiedämme, että meitä pidetään koko ajan silmällä. Tämä käy ilmi, kun kaakon suunnalta ilmestyy kaksi suurta armeijan helikopteria meitä kohden. Ne kiertävät pois päin, katoavat näkyvistä ja tulevat taas ajan kuluessa pari kertaa takaisin. Meistä tämä ei tunnu lainkaan mukavalta. Peilityyni meri ja upea sää eivät tarjoa riittävästi vastapainoa sille ahdistavalle tunteelle, minkä 'iso veli' meissä herättää. Yritämme saada radiopuhelimen kautta yhteyden luotsiin, jonka pitäisi johdattaa meidät aluevesirajan

yli. Veden päällä kaikuvat käsittämättömät venäläiset äänteet. Päätämme vain jatkaa matkaa paikkaan, jossa luotsin pitäisi nousta veneeseen. Sammutamme moottorin ja nostamme purjeen, jossa on rekisterinumeromme. Vieno, tuskin havaittava tuuli lännestä vie meitä hiljalleen eteenpäin. Hiljaisuus moottorin sammuttamisen jälkeen tekee tunnelman vielä epätodellisemmaksi. Yhtäkkiä alkaa radio taas räristä. Saamme jatkaa matkaa luotsia odottaessa, meille ilmoitetaan. Tähyilemme kaikki luotsivenettä, mutta sitä näy missään. Ajamme taas eteenpäin ja tulemme kapean salmen kautta

Viipurinlahdelle. Oikealla puolellamme näemme korkealla sijaitsevan vahtitornin. Jatkamme matkaa väylää pitkin, luotsia vain ei ilmaannu. Näemme hylätyn satamalaiturin. Hiljaisuuden rikkoo hetkeksi ruoppaajan räminä. Yksinäinen uimari on uskaltanut veteen. Ränstysteinitä rakennuksia liukuu ohitse. Rannan puolella pistää vedestä ylös satoja rivissä seisovia paaluja, viimeiset jäännökset kadonneista puisista laitureista. Sitten näemme taulun, jossa lukee: Slow down speed. Vedessä seisoo suuri korkea rakennelma, sen päällä sotilaita, jotka ottavat meistä valokuvia. Vähän pidemmällä on

oever rijgen zich de resten van voormalige steigers aan een. Een eenzame zwemmer staat roerloos in het lage water langs de kant. Vermoedelijk een militair. De vaargeul wordt smaller. Er komt ons een bootje tegemoet. Is het een loodsboot? Nee, het bootje vaart ons voorbij. Aan stuurboord zien wij nu Viipuri liggen. In het westen ligt de oude stad, in het oosten zien wij hoge, nieuwe flatgebouwen. De verrekijker gaat van hand tot hand. Wij buigen af naar links, de stad verdwijnt uit het zicht. De vaargeul wordt smaller. Wij varen al 14 uur aan een stuk. Pekka rust wat uit. Ik sta aan het roer. Dicht bij de oever staan een aantal soldaten in

blauwe zwembroeken tot aan hun knieën in het water. Hier en daar zien wij wat mensen lopen. Ergens staat een visser langs de kant. Het is zinderend heet.

Na een bocht zien wij de eerste sluis. Die blijkt open en niet leeg. Een oud plezier-schip, de Orivesi, een boot met twee verdiepingen ligt er al. De boot is volgeladen met Finnen die een vaartochtje maken van Lappeenranta naar Viipuri en weer terug. Er klinkt accordeonmuziek en er wordt gedronken en gezongen. Zo te horen gaan de liederen over Karelië en ook zingen zij met stemverheffing: "Viipuri is een Finse stad".

Wij en onze vrienden in de

andere boot varen de sluis binnen. Kort daarna gaan de sluisdeuren dicht en stroomt het water de sluis binnen. Het waterpeil stijgt snel en wij stijgen mee. In korte tijd overbruggen wij een hoogteverschil van 10 meter. De sluisdeuren aan de andere kant gaan open en de Orivesi vaart als eerste het kanaal op. Ook wij varen de sluis uit, maar doorvaren is er voor ons voorlopig niet bij. Terwijl de muziek van de Orivesi wegsterft, meren wij af in de buurt van een klein wachthuisje, waar een soldaat van het rode leger de wacht houdt. Dit is de plek, zo staat aangegeven, waar wij officieel de grens zullen passeren. Voorlopig gebeurt

rivissä ainakin kymmenen harmaaksi maalattua rannikkovartioston alusta. Niilläkin nojailee kaiteiden yli matruuseja yläruumis paljaana. Meistä otetaan useaan kertaan valokuvia, ja jokaista alusta tervehdimme lipulla. Ajamme eteenpäin hylätyn maiseman läpi, missä ei ole mitään liikettä. Pitkin rantaa kurottautuvat rivissä entisten laiturien jäänteet. Yksinäinen uimari, todennäköisesti sotilas, seisoo liikkumattomana matalassa vedessä. Väylä kapenee. Meitä kohti tulee pieni vene. Onkohan se luotsivene? Ei ole, se ohittaa meidät. Oikealla puolellamme näkyy Viipuri, länsipuolella vanha kaupunki ja idässä näemme

korkeita uusia kerrostaloja. Kiikari kulkee kädestä käteen. Kaarramme vasemmalle, kaupunki häviää näkyvistä. Väylä kapenee yhä. Ajamme jo 14 tuntia yhteen mitta. Pekka lepää välillä. Minä seison ruorilla. Lähellä rantaa seisoskelee polviaan myöten vedessä ryhmä sotilaita sinisissä uimahousuissaan. Siellä täällä näkyy joitakin ihmisiä kävelemässä. Rannalla seisoo joku onkimassa. Ilma on väreilevän kuumaa. Mutkan jälkeen näemme ensimmäisen sulun. Se näyttää olevan auki, eikä se ole tyhjä. Vanha kaksikerroksinen huvialus, Orivesi nimeltään, on siellä jo. Laiva on täynnä suomalaisia päivämatkalla

Lappeenrannasta Viipuriin ja takaisin. Sieltä kuuluu haitarinsoittoa ja siellä juodaan ja lauletaan. Kuulostaa siltä, että laulut kertovat Karjalasta, ja välillä kuuluu selvästi: "Viipuri, suomalainen kaupunki". Me ja ystävämme toisessa veneessä ajamme sisälle sulkuun. Pian suljetaan sulkuportit, ja vesi virtaa sisälle. Vedenpinta kohoaa nopeasti, ja me sen mukana. Lyhyessä ajassa kohoamme 10 metrin korkeuseron. Toisella puolella avataan portit, ja Orivesi ajaa ensimmäisenä ulos kanavaan. Me seuraamme sitä, mutta meille se ei vielä tiedä matkan jatkamista. Oriveden musiikin häipyessä kuulumattomiin me rantau-

er overigens niets. Na een kwartier loopt onze vriend Aapo in de richting van de soldaat om te informeren naar de voortgang. Zulke vrijpostigheid wordt niet op prijs gesteld. De soldaat steekt afwerend een hand op en roept in het Russisch: stop. Wegwezen, gebaart hij. Aapo loopt terug en ons rest niet anders dan onze ziel in lijdzaamheid te bezitten. Na twee uur wachten, horen wij het geluid van een naderende auto. Het blijkt een grijze Lada te zijn die met grote vaart komt aanzetten. In de auto een chauffeur in burger, twee soldaten en een jonge vrouw. De soldaten en de jonge vrouw stappen uit. Een van de soldaten heeft een

uniformjasje aan en draagt onder zijn arm een rode aktetas. De andere soldaat draagt een blauwe kiel. De jonge vrouw spreekt Engels en blijkt de tolk te zijn. Zij deelt formulieren uit die wij moeten invullen. Als dat gebeurt is zegt zij: "Our soldiers come aboard your ship". En zo gebeurt het. De soldaten doorzoeken de kajuit, lichten luiken op en schijnen met zaklantaarns in holle ruimtes, waar iets of iemand verborgen zou kunnen zijn. Hun wapens zijn steeds nadrukkelijk aanwezig. Als alles doorzocht is en niets gevonden, gaan zij over tot het bekijken van de paspoorten en het afstempelen van onze visa. Pirkko en ik heb-

ben alleen een visum voor de heenreis, Pekka en Leena hebben ook een visum voor de terugreis. Wanneer de soldaten weglopen en de tolk ons vertelt dat de grensformaliteiten achter de rug zijn, ziet Pekka dat zijn visum verkeerd is afgestempeld. Niet het visum voor de heenweg, maar dat voor de terugweg is van een vet stempel voorzien. Hij holt op de auto af, die net wil vertrekken, en laat de tolk zien wat er mis is gegaan. Een pijnlijk probleem is ontstaan dat door deze groep niet zo maar opgelost kan worden. Een van de soldaten vertrekt met de chauffeur en Pekka's papieren. Na enige tijd komen zij terug en blijkt het probleem opgelost.

dumme pienen vahtimökin lähettyville, missä yksi puna-armeijan sotilas pitää vahtia. Tämä on paikka, missä virallisesti tulemme raja-alueelle, niin sanotaan kyltissä. Toistaiseksi ei tapahdu mitään. Varttitunnin päästä ystävämme Aapo kävelee sotilaan suuntaan kysyäkseen tilanteesta. Sellaista vapaudenottoa ei katsota hyvällä. Sotilas kohottaa torjuvasti kätensä ja huutaa venäjäksi: seis. Menkää pois, viittoilee hän. Aapo kävelee takaisin, eikä meidän auta muuta kuin odottaa kärsivällisesti. Parin tunnin odotuksen jälkeen kuulemme auton lähestyvän. Se näyttää olevan harmaa Lada, joka tulee kovaa vauhtia, autossa

siviiliasuinen kuski, kaksi sotilasta ja nuori nainen. Sotilaat ja nuori nainen astuvat ulos autosta. Toisella sotilaista on univormutakki ja punainen salkku kainalossaan. Toisella on päällään sininen pusero. Nuori nainen puhuu englantia, hän on siis tulkki. Hän ojentaa meille lomakkeet, jotka meidän pitää täyttää. Kun se on tehty sanoo hän: "Our soldiers come aboard your ship". Ja niin tapahtuukin. Sotilaat tutkivat kajuutan, nostavat luukut ja valaisevat taskulampuillaan tyhjiä tiloja, joissa jotakin tai joku voisi olla piilossa. Heidän aseensa ovat näytävästi esillä. Kun kaikki paikat on etsitty eikä mitään

löytynyt, ryhtyvät he tutkimaan passimme ja leimamaan viisumimme. Pirkolla ja minulla on viisumi vain menomatkalle, Pekalla ja Leenalla myös paluumatkalle. Kun sotilaat poistuvat ja tulkki kertonut meille, että rajamuodollisuudet on nyt tehty, huomaa Pekka, että hänen viisuminsa on leimattu väärin. Ei menomatkalle, vaan paluumatkalle on lyöty lihava leima. Hän juoksee autolle, joka on juuri lähdössä, ja näyttää tulkille, missä on tapahtunut virhe. Siinäpä syntyi kiusallinen ongelma, jota tämä ryhmä ei noin vain voi ratkaista. Toinen sotilaista lähtee kuskien ja Pekan paperien kanssa. Jonkin ajan kuluttua

Wij halen opgelucht adem. Ook deze hobbel is genomen. Nu kunnen wij verder het kanaal in.

Bij de volgende sluis liggen wij anderhalf uur te wachten. Dan duikt er boven bij het sluiswachtershuis een oude, grijze auto op. Hierin blijkt de sluiswachter te zitten. Hij draait de grote sluisdeuren open en wij varen naar binnen. Inmiddels zijn wij met meerdere boten. De sluisdeuren gaan dicht, water stroomt de sluis in en wij stijgen omhoog. Tussen de gemetselde sluiswand en de boot hebben wij stootkussens gehangen. Het binnenstromende water drukt de boot tegen de sluiswand. Met

onze handen tegen de muur houden wij de boot af. Als het water op hoogte is, opent de sluiswachter de andere deuren en varen wij de sluis uit. De sluiswachter klimt in zijn auto en rijdt naar de volgende sluis.

Wij passeren nog twee sluizen. Steeds is er hetzelfde ritueel. De sluiswachter komt aanrijden, de deuren gaan open en dicht, wij varen de sluis in, het water stijgt, de andere deuren gaan open en wij varen het kanaal op. Een kanaal met aan beide zijden bos. Een kanaal zonder enig uitzicht op het landschap. Een kanaal met de sfeer van een brandgang door het bos. Twee vissende soldaten bij een sterk verwaarloosd huis

zijn de enige mensen die wij tijdens onze tocht te zien krijgen. Soms verbreedt het kanaal zich en steken wij een meer over. Na de laatste sluis zijn er opnieuw grensformaliteiten. Ook deze keer krijgen wij gewapende soldaten aan boord die de boot doorzoeken en worden onze documenten bekeken. Als alles in orde blijkt te zijn, worden wij vrijgegeven en mogen wij in de richting van de grens gaan die midden in een meer ligt.

Inmiddels is het al laat. De hoge bomen, die dicht tegen de waterkant staan, maken dat wij een beperkt stuk van de lucht zien. Een lucht met kleuren die variëren van rozerood, via oranje-
rood

he palaavat, ja ongelma on näköjään ratkaistu. Vedämme huojentuneena henkeä. Tämäkin mutka matkassa on hoidettu. Nyt voimme jatkaa matkaa kanavassa. Seuraavalla sululla odotamme puolitoista tuntia, kunnes ylös sulkuvahdin mökin luo ilmestyy vanha harmaa auto. Siinä on ilmeisesti sulun vahti. Hän avaa sulukuportit ja ajamme sisään. Paikalle onkin ilmestynyt jo useampia venekuntia. Sulku kiinni, vesi virtaa ja nousemme ylös. Laitamme muuratun sulkuseinämän ja veneen väliin pollareita, sisään virtaava vesi painaa venettä seinää vasten. Käsillämme pidämme venettä irti seinästä. Kun vesi on

oikealla korkeudella, avaa vahti toiset portit ja ajamme ulos sulusta. Vahti hyppää autoonsa ja ajaa seuraavalle sululle.

Näin selvitämme vielä kaksi sulkua, aina sama rituaali. Vahti saapuu autollaan, portit avataan ja suljetaan, ajamme sulkuun, vesi nousee, toiset portit avataan ja me ajamme ulos kanavaan. Kanavaan, jonka molemmin puolin on metsä, eikä minkäänlaista näkymää maisemaan. Tunnelma on kuin metsän läpi kulkevasa palokäytävässä. Kaksi kalastavaa sotilasta ränsistyneen talon luona ovat ainoat näkemämme ihmiset tällä välillä. Toisinaan näkymä laajenee ja kanava kulkee

järven poikki. Viimeisen sulun jälkeen on taas raja-
muodollisuuksien aika. Taas saamme aseistetut sotilaat veneeseen tutkimaan paikat läpikotaisin ja tarkastamaan paperimme. Kun kaikki on osoittautunut olevan kunnossa, päästetään meidät vapaaksi ja saamme jatkaa matkaamme kohti järven keskellä sijaitsevaa rajaa. Tähän mennessä onkin jo myöhäistä. Korkeat puut vesirajassa sulkevat näkymämme kapeaksi kaistaleeksi taivasta, jossa värit vaihtelevat punaisen eri sävyistä siniharmaaseen. Väreihin, jotka peilautuvat sileässä vedessä. Veneessä ei enää juuri puhuta. Tämä on ollut pitkä ja rankka päivä, joka

tot blauwgrijs. Kleuren die weerspiegeld worden in het rimpelloze water. Aan boord wordt weinig meer gesproken. Het is een lange en vermoeiende dag die wij bijna achter de rug hebben. Plotseling zien wij aan stuurboord op de oever, in de schemering van het bos een eland staan. Ook aan de andere kant van het kanaal staat een eland. Een van de twee is het kanaal overgestoken. De ander is waarschijnlijk door ons gestoord en wacht tot wij voorbij zijn. Het is een indrukwekkend gezicht die twee grote dieren in de avondschemering. Wij zijn nu vlak bij de grens en varen tussen verlichte boeien door, aan bakboord rood en aan

stuurboord groen. Op ieder boei zit een meeuw. Het lijkt wel een erewacht. Het is een half uur voor middernacht wanneer wij die grens overgaan. De beklemming en de spanning die deze tocht bij ons opriep, valt van ons af. Wij klappen in onze handen en zeggen tegen elkaar: "Gelukkig, wij zijn weer thuis". Wij leggen aan en drinken op onze thuiskomst. Dan zoeken wij onze kooien op om eens lekker uit te slapen. De volgende dag passeren wij in een ontspannen sfeer de resterende Finse sluizen. Onze vrienden blijven aan boord. Zij gaan alle uithoeken van het Saimaa meer verkennen. Wij houden het voor gezien en nemen afscheid.

Sinds 1983 is er veel veranderd en zijn de betrekkingen met wat ooit het oostblok heette genormaliseerd. Polen en de Baltische landen maken deel uit van de EU. Leningrad heet weer Sint Petersburg en Rusland is geen communistische heilstaat meer. Het architectenbureau, waar ik in der tijd werkte, bestaat niet meer. Misschien zegt niemand in Finland meer: "Nu komen zij". Dat kan zo zijn, maar wanneer ik in AVIISI het verslag van Willem Mulder lees over zijn trip naar Sint Petersburg, krijg ik de indruk dat er veel veranderd is, maar dat er ook veel bij het oude gebleven is.

Carel van Bruggen

nyt on melkein loppuillaan. Yllättäen näemme veneen oikealla puolella rannalla puitten varjossa seisovan hirven. Kanavan toisellakin puolella seisoo hirvi. Toinen niistä on ilmeisesti uinut kanavan poikki, toinen varmaan meistä häiriintyneenä odottaa vuoroaan. Vaikuttava näky nuo kaksi suurta eläintä iltahämärissä. Olemme nyt jo lähellä rajaa ja ajamme valaistujen poijujen välissä, vasemmalla punaiset, oikealla vihreät. Joka poijulla istuu lokki. Näyttää ihan kunniavartiolt. Ennen puoltayötä ylitämme rajan. Ahdistus ja jännitys, mikä tällä matkalla on meidät valannut, putoaa päältämme. Taputamme käsiämme ja

sanomme toisillemme: 'Onneksi olemme taas kotona!' Rantaudumme ja juomme maljan kotiintulon kunniaksi. Sitten laittaaudumme punkkiimme nukkuaksemme kunnolla. Seuraavana päivänä ohitamme rennossa tunnelmassa loput sulut Suomen puolella. Ystävämme jäävät veneeseensä. He purjehtivat tutustumaan Saimaan joka soppeen. Meille tämä oli tarpeeksi ja jätämme hyvästit.

Vuoden 1983 jälkeen on paljon muuttunut ja suhteet entiseen itäblokkiin ovat normalisoituneet. Puola ja Baltian maat kuuluvat EU:hun. Leningrad on jälleen Pietari eikä Venäjä

ole enää kommunistinen vihollinen. Arkkitehtitoimistoa, jossa silloin olin töissä, ei enää ole olemassa. Ehkä kukaan ei enää sano: 'Nyt ne tulevat'. Ehkä niin on, mutta kun luen AVIISista Willem Mulderin tarinan Pietarinmatkasta, saan sen vaikutelman, että paljon on muuttunut, mutta paljon on myös säilynyt entisellään.

Carel van Bruggen
(käännös Pirkko van Bruggen)

Discover Kainuu deel 2
**CULTURELE EN
CULINAIRE
GENOEGENS
IN KUHMO**

Tutustu Kainuuseen, osa 2
**KUHMON
KULTTUURI-
JA KULINÄÄRI-
HERKKUJA**

Edellisessä Aviisissa aloitimme sarjan *Tutustu Kainuuseen?* Tuossa ensimmäisessä osassa matkustimme Katinkullasta, Vuokatista pohjoiseen ja vein teidät mukanaan kierto- matkalle Suomussalmelle ja

DISCOVER KAINUU

In de vorige Aviisi begonnen we de serie 'Discover Kainuu'. En in dat eerste deel reisden we vanuit Katin-Kulta – Vuokatti naar het noorden en nam ik u mee naar het gebied rondom Suomussalmi en de Weg van Raate. Hier speelt de Winteroorlog, die zeventig jaar geleden plaatsvond, nog steeds een belangrijke rol. In dit tweede verhaal staat niet de geschiedenis centraal maar is cultuur ons belangrijkste thema. We gaan naar het oosten, naar Kuhmo voor een culturele dag en eindigen met een culinaire uitspatting!

Als je in juli je vakantie doorbrengt in Vuokatti dan

Raatteen tielle. Täällä talvisodan merkitys on edelleen suuri, vaikka sodasta on jo seitsemänkymmentä vuotta. Tässä toisessa osassa emme palaa ajassa takaisin, vaan keskitymme kulttuuriin. Menemme itään, Kuhmoon kulttuuripäiville ja päädymme kulinääriseen herkkuteluun.

Jos olet lomalla Vuokatissa on suorastaan pakko käydä myös Kuhmon Kamari-musiikkifestivaaleilla. Tai niin ainakin kultturellit ystävämme väittävät. Mutta koska me haluamme tutustua Suomeen sen kaikissa muodoissa ja koska festivaalit kuuluvat suomalaisen kesään, on meidän melkein

mag een bezoek aan het Kuhmo Kamermuziek Festival niet ontbreken. Althans dat vinden onze Finse vrienden die iets cultureler zijn aangelegd dan wij. Maar omdat wij de Finse zomer in al z'n aspecten willen beleven en festivals daar onlosmakelijk aan zijn verbonden gaan wij elke keer opnieuw gezellig mee. De komende zomer zullen we dat ongetwijfeld weer doen en dat zal dan vast ons vierde geslaagde dagje Kuhmo worden. Maar eerst een terugblik naar de eerste drie bezoeken.

Beer bij de ingang van het Juminkeko Center

pakko lähteä mukaan. Ensimmäisenä kesänä varmaan jälleen kerran ja siitä tulee epäilemättä jo neljäs onnistunut kerta Kuhmossa. Mutta ensin pieni historiikki kolmesta edellisestä käyntikerrasta.

Het wordt tijd om de auto te pakken en op weg te gaan. De rit naar Kuhmo is altijd prachtig. Vanuit Vuokatti rijden we door Sotkamo, het dorp waar we regelmatig boodschappen doen en aardbeien kopen op de markt. Maar als we Sotkamo achter ons laten is het één lange, min of meer rechte weg door een prachtig glooiend landschap. De weg wordt aan beide kanten van de weg omsloten door dichte bossen. Deze streek stond ooit in het teken van de teerwinning. Bomen werden omgehakt, ontbladerd en in brand gestoken. Het basisbestanddeel voor teer werd in vaten opgevangen en deze werden in een lange tocht

Aika lähteä matkaan autolla. Tie Kuhmoon on upea. Vuokatista ajamme Sotkamoon, kylään, jossa käymme aina ostoksilla ja mansikoita ostamassa torilta. Sotkamon jälkeen matka jatkuu lähestulkoon viivasuoraa tietä pitkin upeiden, kumpuilevien maisemien halki. Tiheät metsät reunustavat tietä molemmin puolin. Tämä alue tunnettiin ennenvanhaan tervanpoltosta. Puut hakattiin, karsittiin ja poltettiin tervahautoissa. Terva valutettiin isoihin tynnyreihin ja uitettiin Ouluun saakka. Suomi oli 1800-luvulla maailman suurin tervan tuottaja.

Tie on uskomattoman rauhallinen, liikennettä

over het water helemaal naar Oulu getransporteerd. Finland was in de 19^e eeuw de grootste teerproducent ter wereld.

De weg is ongelofelijk rustig; er is wel wat verkeer maar dat is te verwaarlozen. Af en toe zien we een rijtje brievenbussen langs de kant van de weg en een bushalte waaruit blijkt dat er toch hier of daar nog mensen wonen. Komende uit de dichtbevolkte Randstad is dat bijna niet voor te stellen. De gemeente Kuhmo ligt tegen de Russische grens aan, is 4.821 km² groot en heeft bijna 10.000 inwoners, ruim 2 per km². Ter vergelijking; de gemeente Haar-

lemmermeer is 185 km² en heeft 142.500 inwoners wat neerkomt op 795 inwoners per km².

Het is vanuit Vuokatti ongeveer een uur rijden en als we in Kuhmo komen parkeren we de auto meestal in de Kontionkatu ter hoogte van nummer 22, de reden hiervoor zal u aan het einde van het verhaal duidelijk worden. Vanaf hier is het ongeveer vijf minuten lopen naar het Kuhmo Arts Centre. Als je daar voor het eerst komt weet je niet wat je meemaakt. Zeshonderd kilometer ten noorden van Helsinki en honderd kilometer ten oosten van Kaajani hebben ze in 1993 een

prachtig modern concertgebouw uit de grond gestampt. Dit is een direct gevolg van het enorme succes van het Kuhmo Kamermuziek Festival.

In 1970 werd dit festival voor de eerste keer gehouden op initiatief van Seppo Kimanen. Het uitgangspunt was om de beste kamermuziek uit te voeren door artiesten van internationaal niveau op het platteland ver weg van de lawaaiige steden en bekende muziekcentra. Het begon uiteraard kleinschalig en er kwamen maar een paar duizend bezoekers per jaar. Maar het concept sloeg goed aan! In de afgelopen dertig jaar is het

on jonkin verran, mutta ei mainittavasti. Siellä täällä näkyy postilaatikkoja rivissä tai bussipysäkki merkkinä siitä, että joku sentään asuu täällä. Verrattuna tiheään asuttuun Randstadin alueeseen, tätä on melkein mahdoton edes kuvitella. Kuhmon kunta sijaitsee Venäjän rajalla, on 4821 km² kokoinen ja siellä asuu lähes 10 000 asukasta, reilut 2 henkeä km² kohden. Vertauksen vuoksi: Haarlemmermeerin kunta on 185 km² suuri ja siellä asuu 142 500 ihmistä, siis 795 asukasta neliökilometrillä.

Vuokatista matkaa on noin tunnin verran ja kun saavumme Kuhmoon, jätämme

auton useimmiten Kontionkatu 22 kohdalle, syy tähän selviää myöhemmin. Täältä on noin viiden minuutin kävelymatka Kuhmo-talolle. Ensimmäistä kertaa siellä ei voi oikein uskoa silmiään. Kuusisataa kilometriä Helsingistä pohjoiseen ja sata kilometriä Kajaanista itään sijaitsee upea, vuonna 1993 rakennettu konserttitalo. Suuraa seurausta Kuhmon Kamarimusiikkifestivaalien suuresta suosiesta.

Nämä festivaalit pidettiin ensimmäisen kerran vuonna 1970 Seppo Kimasen aloitteesta. Lähtökohtana oli antaa kansainvälisesti tunnettujen musikoiden soittaa parasta kamarimu-

siikkia maaseudulla, kaukana meluisista kaupungeista ja tunnetuista musiikkikeskuksista. Alussa kaikki oli pienimuotoista, ja vierailijoita kävi noin pari tuhatta vuosittain. Mutta juhlista tuli pian hitti! Kolmenkymmenen vuoden aikana juhlista on kasvanut kansainvälisesti tunnettu kaksiviikkoinen tapahtuma, jossa noin kaksisataa suomalaista ja ulkomaista muusikkoa esiintyy vuosittain reilulle 40 000 vierailijalle. Festivaalin järjestäminen työllistää ammattilaisia koko vuoden ajan. Kansainväliset kriitikot sanovatkin, että Kuhmon Kamarimusiikkifestivaalit on yksi maailman parhaista.

DISCOVER KAINUU

festival uitgegroeid tot een internationaal evenement waar gedurende twee weken rond de honderd concerten worden uitgevoerd door een kleine tweehonderd Finse en buitenlandse muzikanten voor inmiddels ruim 40.000 bezoekers per jaar. Gedurende het gehele jaar is er een professionele groep mensen

bezig om het festival te organiseren. Internationale critici zeggen dan ook dat dit Kuhmo Kamermuziekfestival één van de beste ter wereld is.

De concerten worden gedurende het festival op meerdere plekken gehouden. De meeste zijn uiter-

aard in het eerder genoemde concertgebouw maar er zijn ook concerten in een schoolgebouw en in de kerk van Kuhmo. Alle drie de keren dat wij een concert hebben bijgewoond was dat in het concertgebouw wat er van binnen minstens net zo interessant uitziet als van buiten. De laatste

Kerk in Kuhmo

Konsertit pidetään festivaalin aikana eri paikoissa. Useimmat tosin edellä mainitussa Kuhmo-talossa, mutta myös eräässä koulussa ja Kuhmon kirkossa. Ne kolme konserttia, joissa me olemme olleet, pidettiin Kuhmo-talossa, joka näyttää sisältä vähintään yhtä mielenkiintoiselta kuin ulkoa.

Viimeisin konsertti, jossa olimme, oli meille vähän liian rankka, mutta onneksi esitykset eivät ole kovin pitkiä. Vuonna 2006 näkemämme konsertin pääesiintyjä oli Olli Mustonen; me emme hänestä koskaan olleet kuulleetkaan, mutta tämä kuvaa enneminkin meitä kuin häntä. Mustonen on on tun-

nettu suomalainen pianisti, säveltäjä ja orkesterinjohtaja, mutta meidän mieleen jäi ennemminkin tapa, jolla hän soittaa pianoa. Loppujen lopuksi tuollaisesta konsertista tulee aina hyvälle tuululle: tietääpähan tekevänsä jotain kultturellia lomansa aikana.

keer was het concert voor ons wat aan de zware kant maar het voordeel is dat de optredens qua lengte zijn te overzien. Het optreden dat we in 2006 bijwoonden werd verzorgd door Olli Mustonen; wij hadden er nog nooit van gehoord maar dat zegt misschien meer over ons dan over hem. Mustonen is een bekende Finse pianist, componist en dirigent maar de manier waarop hij piano speelt is ons nog het meeste bijgebleven. Uiteindelijk geeft zo'n concertbezoek je altijd weer een goed gevoel; je bent namelijk enorm cultureel verantwoord bezig op je vakantie.

Elke dag zijn er volop keuzemogelijkheden van 's ochtends circa 11.00 uur tot 's avonds laat. Afhankelijk van de keuze zijn er in en rondom Kuhmo nog een paar andere bezoekmogelijkheden. Allereerst natuurlijk het Kalevaladorp, drie kilometer ten oosten van Kuhmo. Je leert hier niet heel veel over de Kalevala maar het is een openluchtmuseum over volkshistorie; er zijn diverse demonstraties, zoals smeden, houtbewerking etc. Het is absoluut leuk om hier een keer naar toe te gaan als u in de buurt bent; het terrein is echter niet heel makkelijk voor mensen die slecht ter been zijn.

Waar waarschijnlijk meer over de Kalevala is te leren is het Juminkeko, het informatiecentrum voor de Kalevala en de Karelische cultuur. Dit centrum is gevestigd in de eerder genoemde Kontionkatu. We zijn er dus al een paar keer langs gelopen maar we zijn nog nooit binnen geweest. Teveel cultuur op één dag is niet goed, maar misschien gaat daar deze zomer verandering in komen. We zullen het zeker weer passeren want een vast onderdeel van ons bezoek aan Kuhmo vindt aan de overkant plaats, op Kontionkatu 22.

Konsertteja on päivittäin aamupäivästä iltamyöhään. Kuhmon ympäristössä on pari muutakin mielenkiintoista vierailukohdetta. Ensinnäkin Kalevala-kylä, kolme kilometriä Kuhmosta itään. Siellä ei kerrota niinkään Kalevalasta, mutta se on ennemminkin kansanhistorian ulkoilmamuseo: muun muassa seppä ja puunveistäjä esittelevät taitojaan. Ehdottomasti käynnin arvoinen, jos satut olemaan lähistöllä; alue vain ei ole kovin helppokuntoinen huonojalkaisille.

Kalevalasta kiinnostuneet voivat vierailla Juminkeossa, Kalevalan ja karjalaisen kulttuurin informaatiokes-

kuksessa. Tämä keskus sijaitsee edellä mainitulla Kontionkadulla. Olemme kävelleet siitä jo muutaman kerra ohi, mutta emme vielä koskaan käyneet sisällä. Liikaa kulttuuria yhtenä päivänä ei ole hyväksi, mutta ehkäpä asiaan tulee muutos tänä kesänä. Menemme siitä ainakin ohi, sillä Kuhmon vierailuunemme kiinteästi kuuluva osa sijaitsee kadun toisella puolella, Kontionkatu 22:ssa.

Kuhmosta löytyy tietenkin Kotipizza, mutta totta puhuakseni me etsimme aina jotain muuta, ja Piharavintoa on meille aina päivän kohokohta. Päivisin tässä talossa, joka muistuttaa hie-

man Peppi Pitkätossun Huvikumpua, tarjoillaan kahvia ja herkullista kakkua. Talon takana on puutarha, jossa olevassa vajassa voi syödä iltaisin. Kauniilla ilmalla voi istua ulkona. Mielestämme tämä on joka kerta ollut loistava valinta; maukasta ruokaa (kiinteä menu), hauskat tarjoilijat (usein opiskelijoita) ja upea ilmapiiri. Tämän jälkeen ajamme aina tyytyväisinä takaisin Katin Kultaan.

*Ystävällisin terveisin
Haarlemmermeeristä
Patrice van der Heiden
Käännös: Päivi Sonninen*

Je kunt natuurlijk ook in Kuhmo naar Kotipizza maar eerlijk gezegd zoeken wij toch meestal iets anders op en het 'Courtyard restaurant' of 'Piharavintola' is wat ons betreft toch altijd het hoogtepunt van de dag. In het vrijstaande woonhuis, wat de eerste keer doet denken aan het onderkomen van Pippi Langkous, kun je overdag terecht voor bijvoorbeeld een kop koffie en een heerlijk stukje taart. Achter het huis ligt een tuin met daarin een grote,

oude boerenschuur waar je 's avonds kunt eten. Als het mooi weer is kun je ook buiten zitten. Wat ons betreft elke keer weer opnieuw een prima keuze; eten van uitstekende kwaliteit (wel een vast menu), leuke bediening (meestal werkstudenten) en een prachtige ambiance. Hierna rijden we volmaakt tevreden terug naar Katin-Kulta.

*Met een vriendelijke groet uit de
Haarlemmermeer,
Patrice van der Heiden*

Menu's

Courtyard menu 2006 (€ 27,-)

Purjo-perunasosekeitto,
Paistettua pekonia ja
Friteera purjoa

Paistettua häränfilettä,
Ratatouillea ja Maustevoita
of Paistettua kirjolohta,
Rapakakkua ja Muhennettua
varhaissipulia

Suklaamoussekakku of
Päivän juusto

Courtyard menu 2008 (€ 35,-)

*Niet alleen de horeca in Nederland is
duurder geworden!*

Vogel lever canapé

Bloemkool crèmesoep met
een mousse van gerookte
zalm

Gebakken eend met een
saus van zwarte bessen

Appeltaart met custardsaus

Meer informatie:

[http://www.kuhmofestival.fi/
indexen.htm](http://www.kuhmofestival.fi/indexen.htm)

<http://www.juminkeko.fi/en/>

Courtyard menu 2008 (€ 35,-)

*Ravintolahinnat ovat kallistuneet
myös muualla!*

Linnunmaksapiirakat

Kukkakaalisosekeitto,
savustettu lohimosse

Paistettu ankka mustahe-
rukkakastikkeella

Omenapiirakka paahtova-
nukaskastikkeella

[http://www.kuhmofestival.fi/
indexen.htm](http://www.kuhmofestival.fi/indexen.htm)

<http://www.juminkeko.fi/en/>

KUNST IN HET AMOS ANDERSON MUSEUM

De vrouw kijkt mij boos aan. Zij draagt een met bloed beplekte kinderjurk en heeft een groot, met bloed besmeurd mes in haar rechterhand. Zij is op blote voeten. Aan haar voeten liggen twee zojuist omgebrachte, nog al groot uitgevallen muizen. Een daarvan ligt met zijn kopje op een muizenval. Achter haar boze hoofd staat een kleurig boeket op een rank

vormgegeven bloementafeltje en achter haar op de grond staat een mand met veldbloemen. Op de grond en op het tafeltje liggen en zitten kleine poppen. Het is een verwarrend tafereel. Niets klopt. De sfeer die de romantische boeketten oproepen is bepaald niet in overeenstemming met de zojuist gepleegde moorden. De meisjesjurk, de haarspeldjes in het kunstig gevlochten

haar en het speelgoed passen niet bij het boze vrouwengezicht. En dan nog iets. De vrouw - of is het toch een meisje? - is meer dan levensgroot afgebeeld. Dat maakt het allemaal nog angstaanjagender. En ook het schilderij blijkt geen schilderij. Wanneer ik het van dichtbij bekijk, blijkt het opgebouwd te zijn uit miljoenen met kleurpotlood aangebrachte streepjes. Een waar monnikenwerk dat verricht is door Stiina Saaristo, een Finse kunstenaar, die als je het mij vraagt, niet alleen geen monnik is, maar zeker ook geen non. Dat bewijzen de erotische voorstellingen in zwart wit, waarop o.a. fors geschapen, naakte mannen

TAIDETTA AMOS ANDERSONIN MUSEOSSA

Nainen katsoo minua vihaisena. Hänellä on päällään veren tahrimalapsenmekko ja oikeassa kädessään suuri verinen veitsi. Hän on paljain jaloin. Hänen jaloissaan lojuu kaksi vast'ikään tapettua suurikokoista hiirtä. Toinen niistä makaa vielä hiirenloukussa. Hänen vihaisen päänsä takana näkyy

värikäs kukkakimppu siron muotoisella kukkapöydällä, ja hänen takanaan maassa on korillinen peltokukkia. Maassa ja pöydällä makaa ja istuu joukko pieniä nukkeja. Se on harhauttava kuva. Mikään ei sovi yhteen. Se tunnelma, minkä romanttiset kukkakimput luovat ei todellakaan ole sopusoinnussa juuri tehtyjen murhien

kanssa. Pikkutyönmekko, hiussoljet taidokkaasti letiteytyissä hiuksissa ja leikkikalut eivät sovi yhteen äkäisten naisien kanssa. Ja vielä jotakin. Nainen - vai onko se kuitenkin tyttö? - on kuvattu normaalikoko suurempana. Se saa kuvan näyttämään vielä pelottavammalta. Ja sitten vielä, maalaus ei olekaan maalaus. Kun katson sitä läheltä, huomaan, että se onkin tehty miljoonin värikynävedoin. Todellinen munkin kärsivällisyydellä tehty piirustus, tekijänä suomalainen taiteilija Stiina Saaristo, joka, jos minulta kysyt, ei ainakaan ole munkki, mutta ei varmasti myöskään nunna. Sen todistavat hänen eroottiset

te zien zijn met op hun hoofd bepoederde pruiken.

De expositie van het werk van Stiina Saaristo was deze winter te zien in het Amos Anderson museum in Helsinki. Een bezoek aan het museum stond al jarenlang op mijn programma, maar het was er tot nu toe nooit van gekomen. Het particuliere museum is gevestigd in het vroegere woonhuis van Amos Anderson aan Yrjönkatu. Op de begane grond en de eerste verdieping is het pand verbouwd en zijn er grotere ruimten voor wisexposities gemaakt. De verdiepingen daarboven zijn onder meer gevuld met de kunstcollectie van Anderson

musta-valkoiset työnsä, joissa on nähtävillä alastomia, peruukkipäisiä miehiä.

Stiina Saariston töiden näyttely oli tänä talvena nähtävillä Amos Andersonin museossa Helsingissä. Käynti tässä museossa oli jo vuosikausia ohjelmassani, mutta tähän mennessä en ollut saanut käyneeksi. Tämä yksityinen museo on Amos Andersonin entisessä asuintalossa Yrjönkadulla. Ensimmäinen ja toinen kerros on peruskorjattu ja niihin on saatu aikaan suurempia tiloja vaihtuville näyttelyille. Ylemmissä kerroksissa on esillä enimmäkseen Andersonin omien kokoelmien töitä. En ollut ensisijaisesti niin kiinnostunut noista

zelf. In die collecties was ik in eerste instantie niet zo geïnteresseerd. Het ging mij vooral om het intrigerende werk van de mij onbekende Stiina Saaristo. Een expositie met de opzienbarende titel "Ein kleines Monster". De door mij hierboven

kokoelmista. Lähinnä olin kiinnostunut minulle tunte mattoman Stiina Saariston mieltä askarruttavista töistä, näyttelystä, jolla oli huomiota herättävä nimi "Ein kleines Monster". Edellä kuvaamani teos juuri tuolla nimellä kuuluu sarjaan piirustuksia. Kaikissa

beschreven tekening met die naam, is er een van een reeks. Alle tekeningen hebben diezelfde meisjesvrouw als onderwerp en altijd is de afbeelding vervuld van verholde erotiek en onverhulde agressie. En altijd zijn de reusachtige tekeningen

met een ongekend vakmanschap vervaardigd. Grandioos! Maar, als u zou vragen of zij geschikt zijn om boven de bank in de woonkamer te hangen of tegenover de eetkamertafel, dan moet ik u teleurstellen. De eetlust zou u benomen worden.

Met een vraagteken

sarjan piirustuksissa on aiheena sama tyttö nainen ja aina kuva on täynnä peiteltyä erotiikkaa ja peittelemätöntä väkivaltaa. Ja aina nuo jättiläiskokoiset piirustukset on tehty ennennäkemättömällä ammattitaidolla. Aivan upeaa! Mutta, jos kysyisit, sopisivatko ne ripustettavaksi

sohvan yläpuolelle olohuoneeseen tai ruokapöytää vastapäätä, tuottaisin teille pettymyksen. Ne veisivät ruokahalunne.

Pääni täynnään kysymysmerkkejä noiden Saariston jättiläismäisten piirustusten merkityksestä ja niiden

boven mijn hoofd over de betekenis en de bestemming van de reusachtige tekeningen van Saaristo beklom ik de trappen van het museum. De eerste verdieping was gesloten. Daar werd een expositie ingericht met werk van de Nederlandse graficus Escher. Op de tweede verdieping hing en stond modernistisch werk. Op de hogere verdiepingen waren schilderijen te zien van voornamelijk Finse schilders uit het begin van de twintigste eeuw en ouder. Werken die je stuk voor stuk boven de bank of tegenover de eettafel zou kunnen hangen, mooie landschappen, stads- en dorpsgezichten. Dat soort werk. Op deze verdiepingen

liep nog een enkele bezoeker rond. Ik klom verder omhoog en na een tijdje was ik de enige bezoeker in de kleine zaaltjes van het voormalige woonhuis. Ik werd op afstand gevolgd door een jonge, vrouwelijke suppoost die veinsde iets anders te doen dan mij in de gaten houden. Uiteindelijk kwam ik op de bovenste verdieping terecht in een zolderachtige ruimte, waar de oudste kunstwerken hangen en staan die Amos Anderson verzameld heeft: Middeleeuwse schilderijen en beelden met een sterke religieuze betekenis. Zo doorliep ik tijdens mijn museale wandeling de tijd. Van museumkunst ging mijn

tocht via huiskamerkunst naar de kerkkunst. Daar stond ik in dan een soort privé kapel van de heer Anderson. Ik keek naar buiten. De omringende daken lagen onder een dik pak sneeuw. Van buiten drong geen geluid door. Binnen was het doodstil op het zoemen van de verlichting na. Wat een genot! Wat een genot om als enige bezoeker door een museum te lopen. Wat een genot om ongestoord rond te kunnen kijken. Wat een luxe! Ik daalde alle trappen weer af en keek nog even binnen bij de expositie met het werk van Stiina Saaristo. Daar bleek zich een nog steeds aangroeiende groep van dames te verza-

tarkoituksesta kiipesin ylöspäin museon portaita. Toinen kerros oli suljettu. Sinne oltiin sisustamassa alankomaalaisen graafikon, Escherin töiden näyttelyä. Kolmannessa kerroksessa riippui ja seisoi modernistisia töitä. Ylemmissä kerroksissa oli esillä lähinnä suomalaisten taiteilijoiden töitä 1900-luvun alusta ja vanhempiakin. Teoksia, jotka voitaisiin yhtä hyvin ripustaa sohvan taakse tai ruokapöydän yläpuolelle, kauniita maisemia, kaupunki- tai kylänäkymiä. Sen laatusia töitä. Tässä kerroksessa kuljeksi vielä joku museossa kävijä. Kiipesin vielä ylemmäs ja hetken päästä olin ainoa kävijä entisen

asuintalon pienissä saleissa. Matkan päässä minua seurasi nuori naispuolinen vartija, joka oli tekevinään jotain muuta kuin pitämässä silmällä minua. Viimein tulin ylimmässä kerroksessa ulla-kontapaiseen tilaan, johon oli sijoitettu Amos Andersonin kokoamat vanhimmat työt: keskiaikaisia, vahvasti uskonnollishenkisiä maalauksia ja veistoksia. Niin kuljin museokäynnilläni aikojen halki. Retkeni kulki museotaiteesta olohuone-taiteen kautta kirkkotaiteeseen. Siellä sitten seisoin herra Andersonin eräänlaisessa yksityiskappeliassa. Katsoin ulos ikkunasta. Ympäröivät katot olivat paksujen lumikinos-

ten alla. Ulkoa ei kuulunut mitään ääniä. Sisällä oli haudanhiljaista, lukuun ottamatta valaistuksen hiljaista sirinää. Mikä nautinto! Mikä nautinto kulkea museossa ainoana kävijänä. Mikä nautinto voida häiritsemättä katsella ympäriinsä. Mikä ylellisyys! Laskeuduin taas kaikki portaat alas ja pistäydin vielä Stiina Saariston näyttelyssä. Sinne näytti kokoontuvan kasva-va joukko naisia. He olivat tulleet kuulemaan luentoa ja selityksiä Saariston töistä. Naiset kulkivat ympäriinsä ajattelevaisina ja keskustellen toistensa kanssa madalle-tuin äänin. He käyttäytyivät kuten kävijät pyhässä tilassa käyttäytyvät. Loppujen

melen. Zij kwamen voor een lezing en uitleg over het werk van Saaristo. De dames liepen bedachtzaam rond en spraken op gedempte toon met elkaar. Zij gedroegen zich als bezoekers van een gewijde ruimte. Uiteindelijk lijkt er sinds de Middeleeuwen toch minder veranderd te zijn dan ik dacht.

Carel van Bruggen

Naschrift

Het Amos Anderson Museum is zeker een bezoek waard. Op de website van het museum - www.amosanderson.fi - vindt u informatie over de stichter Amos Anderson (1878-1961), over de collectie van het museum en over actuele exposities.

DE HERINNERING AAN DE WINTER-OORLOG

Op 30 november 2009 is het 70 jaar geleden, dat het geschut van de Sovjet-Unie vroeg in de morgen het vuur opende op de Karelsche landengte. Bommenwerpers verschenen in de lucht boven Viipuri. Al na de eerste dag werd de totaliteit van de oorlog duidelijk: de luchtaanval was tegelijk op zestien plaatsen gericht

midden tussen burgers, de hoofdstad werd twee keer aangevallen. De Finnen zijn bekend met de achtergronden van de winteroorlog. Duitsland en de Sovjet-Unie hadden in augustus het Molotov-Ribbentroppact ondertekend, en in de geheime protocollen daarvan verdeelden zij de aangrenzende landen in invloedssferen. De Sovjet-Unie eiste in de loop

lopuksi näyttää siltä, että ajat Keskiajasta lähtien ovat vähemmän muuttuneet kuin olin luullutkaan.

Carel van Bruggen

Jälkikirjoitus

Amos Andersonin museo on todella käynnin arvoinen. Museon nettisivuilta - www.amosanderson.fi - löytyy tietoa sen perustajasta, Amos Andersonista (1878-1961), museon kokoelmista ja ajankohtaisista näyttelyistä.

(käännös Pirkko van Bruggen)

TALVI-SODAN MUISTO

30. marraskuuta on kulunut seitsemänkymmentä vuotta siitä, kun Neuvostoliiton tykistö avasi varhain aamulla tulen Karjalan kannaksella. Pomikoneet ilmestyivät Viipurin taivaalle. Jo ensimmäisen päivän kuluessa paljastui sodan totaalisuus: ilmahölkäys kohdistui yhtä aikaa 16 paikkakunnalle siviilien keskuuteen, pääkaupunki kaksi kertaa. Talvisodan

taustat ovat tuttuja suomalaisille. Saksa ja Neuvostoliitto olivat allekirjoittaneet elokuussa Molotov-Ribbentropin-sopimuksen, jonka salaisessa lisäpöytäkirjassa ne jakoivat rajamaat etupiireiksi. Neuvostoliitto vaati pitkin syksyä Suomelta alueita Karjalasta, Suomenlahden ulkosaaria, Hangon ja Lappohjan satamia. Vastineeksi tarjoittiin maata Itä-Karjalan Repolasta ja Porajärveltä. Suomi tarjosi Leningradia lähinnä olevia alueita. Baltian maat suostuivat vaatimuksiin. Neuvostoliitto yritti murtaa suomalaisten vastarinnan sotilaallisesti ja henkisesti: heti hyökkäyksen alettua se muodosti oman Terijoen

van de herfst van Finland gebieden in Karelië, de verre eilanden in de Finse golf, de havens van Hanko en Lap-pohja. In ruil daarvoor werd land in het Oost-Karelische Repola en Porajärvi geboden. Finland bood gebieden in de omgeving van Leningrad aan. De Baltische staten gingen akkoord met de eisen. De Sovjet-Unie trachtte de tegenstand van de Finnen militair en mentaal te breken: toen de aanval in hevigheid was afgenomen vormde ze onmiddellijk een eigen regering in Terijoki en verbod onderhandelingen met de wettige Finse regering. Zo was duidelijk geworden, dat het de bedoeling was heel Finland te veroveren.

De aanval bleek een politieke misrekening en verlies van prestige voor de Sovjet-Unie, toen het internationale publiek deze veroordeelde en de kant van het kleine Finland koos. De drastische verwoesting door de aanval van het rode leger in december legde ook de zwakte daarvan bloot – er ontstond een heldenverhaal over de Finse verdediging. Dat heeft mogelijk deels bijgedragen aan het Duitse geloof, dat de “op lemen voeten staande” Sovjet-Unie militair verslagen kon worden. Bijvoorbeeld de gevechten van “Raateen tie” (de weg naar Raate) in januari 1940 worden nog steeds herinnerd als behorend tot

de bloedigste in de oorlogsgeschiedenis: mogelijk 10.000 vijanden sneuvelden, De Finse verliezen bedroegen ongeveer 400. De Sovjet-Unie stelde als beloning daarvoor de commandant van de eigen divisie aan het front terecht. Pas de grote aanval op de Karelische landengte in het begin van de lente van 1940 brak langzamerhand de verdediging. Ondanks de morele steun had Finland niet de benodigde materiele hulp ontvangen uit de rest van de wereld, noch een aanvulling van de bewapening. De Finnen verdedigden zich tegen de verwachting in als één natie tegen de vijand: slechts enkele tientallen jaren na de bloedige burger-

hallituksen ja kieltäytyi neuvottelemasta Suomen laillisen hallituksen kanssa. Näin oli tullut selväksi, että tavoitteena oli koko Suomen valloittaminen.

Hyökkäys osoittautui Neuvostoliiton poliittiseksi erehdykseksi ja arvovaltatap-pioksi, kun kansainvälinen yhteisö tuomitsi sen ja asetui pienen Suomen kannalle. Puna-armeijan hyökkäysten tehokas torjunta joulukuussa paljasti myös sen heikkouden - syntyi suomalaisen puolustuksen sankaritarina. Se saattoi osaltaan lisätä Saksan uskoa siihen, että “savijaloilla seisova” Neuvostoliitto voidaan lyöä sotilaallisesti. Esimerkiksi

Raateen tien taistelut tam-mikuussa 1940 muistetaan yhä yhtenä sotahistorian versimmistä: ehkä 10.000 vihollista menehtyi, suomalaisten tappiot olivat noin 400. Neuvostoliitto teloitutti oman divisioonan komentajansa rintamalla tästä hyvästä. Vasta suurhyökkäys Karjalan kannaksella kevä-tälvellä 1940 mursi vähitellen puolustuksen. Suomi ei ollut henkisestä tuesta huolimatta saanut tarvittua aineellista apua eikä täydennystä varusteluun muualta maailmasta.

Suomilaiset puolustautuivat vastoin odotuksia yhtenä kansakuntana vihollista vastaan: vain parikymmentä

vuotta verisen kansalais-sodan jälkeen itsenäinen Suomi vahvisti näin identiteettinsä talvisodan koke-muksista. Suomi menetti lähes 30.000 kaatuneina ja pommituksissa. Talvisotaan liittyy kansallinen trauma, tunne siitä, että Suomi jäi yksin. Erityisen katkeraa oli virallinen Ruotsin pysyttäytyminen puolueettomana, vaikka vapaaehtoisia tulikin sieltä yli 8.000. Suomalaiset oppivat kovien kokemusten myötä, että on selvittävä ilman vieraan apua. Tästä kehitettiin pakon edessä oma poliittinen oppi, yya-sopimukseen perustava linja, jonka turvin jälleen-rakennus ja hyvinvointiyhtiskunnan rakentaminen

WINTEROORLOG

oorlog bevestigde Finland zo zijn identiteit door de ervaringen van de winteroorlog. Finland verloor bijna 30.000 gesneuvelden en slachtoffers van bombardementen. Bij de winteroorlog kwam nog een nationaal trauma: het gevoel dat Finland alleen stond. Bijzonder bitter was het feit, dat Zweden officieel neutraal bleef, hoewel er meer dan 8000 vrijwilligers daarvandaan kwamen. De Finnen leerden door harde

ervaringen, dat men zich zonder hulp van buiten moest redden. Hierdoor was men gedwongen een eigen politieke doctrine te ontwikkelen, een lijn gebaseerd op “yya-sopimus” (het verdrag voor vriendschap, samenwerking en wederzijdse bijstand). Onder de bescherming daarvan werden de wederopbouw en het opbouwen van een welvarende maatschappij snel in gang gezet. De voormalige

vijand werd tot een handelspartner en Finland tot een pragmatische onderhandelaar tussen oost en west. Pas na de ineenstorting van de Sovjet-Unie in de jaren 90 kon Finland zich aansluiten bij de Europese Unie en zo onderdeel worden van het westen, dat het ten koste van zware offers sinds de winteroorlog had verdedigd.

*Tapani Ruokanen
vertaling: Hans Adamse*

TAILVISOTA 1939-1940

Neuvostoliitto aloitti hyökkäyksensä suomeen 30.11.1939 koko Suomen itärajan leveydeltä. Laatokan pohjoispuolisilla alueilla suomalaisjoukot menestyivät hyvin alkuvaiheen ongelmien jälkeen. Maahantunkeutuja työnnettiin paikoitellen takaisin rajan taakse. Sota ratkesi Karjalan kannaksella. Siellä suomalaisjoukot olivat siihen mennessä torjuneet kaikki neuvostojoukkojen hyökkäykset yli kahden kuukauden ajan ns. Mannerheim-linjalla. Se murtui helmikuussa 1940. Taistelut Kannaksella kestivät vielä yli kuukauden. Niiden kestäessä Suomi haki rauhaa. Vaikka Neuvostoliitto saneli rauhan ehdot, ei yksin taistelleen Suomen armeijaa ollut löyty, kun sataviisi päivää kestänyt talvisota päättyi Suomen kannalta katkeraan rauhaan 13. päivänä maaliskuuta 1940.

Op 30 november 1939 begon de Sovjet-Unie haar aanval op Finland over de volle breedte van de Finse oostgrens. In het gebied ten noorden van het Ladoga-meer boekten de Finse troepen successen na aanvankelijke problemen. De indringers werden op diverse plaatsen achter de grens teruggedrongen. De oorlog concentreerde zich op de Karelische landengte. Tot dan toe hadden de Finse troepen daar meer dan twee maanden alle aanvallen van de Sovjettroepen afgeslagen bij de zg. Mannerheimlinie. Deze brak in februari 1940. De gevechten op de landengte duurden nog meer dan een maand. Terwijl het daar standhield, verzocht Finland om vrede. Hoewel de Sovjet-Unie de vredevoorwaarden dicteerde, was het Finse leger, dat alleen had moeten vechten, niet verslagen, toen de winteroorlog, die 105 dagen had geduurd, eindigde in een voor Finland bittere vrede op 13 maart 1940.

Uit: Ari Raunio et al., Sotatoimet. Suomen sotien 1939-45 kullu kartoin, Helsinki 2004.

saatiin nopeasti käyntiin. Entisestä vihollisesta tuli kauppakumppani ja Suomes-ta pragmaattinen toimija idän ja lännen välissä. Vasta Neuvostoliiton romahdettua

1990-luvulla Suomi kykeni liittoutumaan Euroopan unioniin ja siitä tuli osa länt-tä, jota se oli raskain uhrein puolustanut talvisodasta alkaen.

*Tapani Ruokanen
Suomen Kuvalehden pääkirjoitus
27.11.2009*

Het bruidspaar
Schepel-Salonen /
Hääpari Schepel-
Salonen

VIER GENERATIES VAN EEN NEDERLANDS- FINSE FAMILIE¹

Het bestuur van de Vereniging Nederland-Finland heeft Arnold Pieterse gevraagd om regelmatig een artikel van zijn hand op te kunnen nemen in Aviisi. Het doet ons deugd dat Arnold die als een echte Finland kenner gezien kan worden, hier mee heeft ingestemd. Met ingang van dit nummer gaat Arnold zijn bijdrage leveren om Aviisi nog interessanter te maken.

Fins-Nederlandse huwelijken waren vroeger, zeker in de tijd voor de Tweede Wereldoorlog, nog vrij zeldzaam. Er werd veel minder gereisd, ook omdat massatoerisme nog niet bestond, en Finland was, binnen Europa, toch wel een beetje een uithoek. Vliegen was nog niet algemeen en er bestond ook geen internet, het middel van tegenwoordig bij uitstek voor het maken van (internationale) contacten.

Het medisch team van het Nederlandse Rode Kruis, ook wel 'Nederlandse Ambulance' genaamd, dat in maart 1940 naar Finland vertrok voor het behandelen van gewonde Finse militairen, heeft twee

>

HOLLANTILAISSUOMALAISEN SUVUN NELJÄ SUKUPOLVEA¹

Alankomaat-Suomi Yhdistyksen johtokunta on pyytänyt Arnold Pietersiltä lupaa hänen kirjoitelmiensa julkaisemisesta Aviisissa. Onneksemme aitona suomen tuntijana tunnettu Arnold on myöntynyt ehdotukseemme. Tästä Aviisin numerosta lähtien Arnold on mukana tekemässä Aviisista vieläkin mielenkiintoisemman.

Suomalais-hollantilaiset avioliitot olivat aikaisemmin, ainakin ennen toista maailmansotaa, melko harvinaisia. Silloin matkusteltiin vähemmän, sillä massaturismiakaan ei vielä ollut, ja Suomessa elettiin Euroopasta katsottuna eristyksissä. Lentäminen ei ollut vielä yleistä, eikä myöskään ollut internettiä, minkä kautta nykyisin on helppo luoda (kansainvälisiä) kontakteja.

Hollannin Punaisen Ristin hoitoryhmä, joka myös tunnettiin nimellä 'Hollantilainen Ambulanssi', läksi maaliskuussa 1940 hoitamaan haavoittuneita suomalaissohilaita minkä seurauksena syntyi kaksi suomalais-hollantilaista avioliittoa.

>

Fins-Nederlandse huwelijken tot gevolg gehad. Zowel de administrateur en tolk, A. de Ruyter, die ook bestuurslid was van de Finsch-Nederlandse Vereniging, als de arts J. Schepel, trouwden uiteindelijk met Finse verpleegsters en vestigden zich daarna weer in Nederland.

In dit stukje (mijn eerste tekst voor Aviisi na bijna zes jaar, op speciaal verzoek van het nieuwe VNF bestuur) ga ik in op de familie Schepel, die nog steeds heel nauwe banden heeft met Finland en waarvan sommige takken van de familie weer volledig verflinst zijn.

De missie van de 'Finse Ambulance' begon op donderdag 21 maart 1940, toen in

het begin van de middag drie vliegtuigen van Schiphol vertrokken naar Stockholm. Aan boord waren 26 leden van het team, waaronder artsen, verpleegsters en de administrateur. Een van hen was de vijfendertig jaar oude chirurg, Dr. Jan Arnold Cornelis Schepel. Vanuit Stockholm werd de reis voortgezet per boot naar Turku.

De reden waarom Jan Schepel zich bij de ambulance had aangesloten is niet helemaal te achterhalen. Na zijn studie medicijnen en de daaropvolgende specialisatie in de chirurgie, had hij in ziekenhuizen gewerkt in Groningen en Sneek. Het is mogelijk dat de stranding van zijn eerste huwelijk er mee te maken

heeft gehad. In 1940 was hij een gescheiden man en zijn twee zoontjes woonden bij hun moeder. Waarschijnlijk was het een welkome afwijzing voor hem om een paar maanden in het buitenland te gaan werken en Finland was voor hem niet helemaal onbekend. Hij was er een keer eerder geweest tijdens zijn studietijd.

Jan Schepel was afkomstig uit een vooraanstaande familie die oorspronkelijk uit Groningen kwam. Zijn vader, Dr. Mr. Cornelis Jan Herman Schepel, was rechter en vice-president van de rechtbank in Utrecht, en bovendien president van het Hoog Militair Gerechtshof en raadsheer van de Hoge Raad

Kirjanpitäjä-tulkki A. de Ruyter, joka myös oli Suomalais-Alankomaalaisen Yhdistyksen (Finsch-Nederlandsche Vereniging) johtokunnan jäsen, sekä lääkäri J. Schepel menivät naimisiin suomalaisen sairaanhoitajien kanssa ja molemmat pariskunnat asettuivat asumaan Hollantiin.

Tässä kirjoitelmassani (ensimmäinen tekstini Aviisissa kuuteen vuoteen uuden johtokunnan pyynnön johdosta) kerron enemmän Schepelin perheestä, joilla on yhä läheiset suhteet Suomeen ja joista osa on suomalaistunut täysin uudelleen.

'Hollantilainen Ambulanssi' aloitti tehtävänsä torstaina 21. maaliskuuta 1940, kun

ryhmä lähti kolmella lento-koneella Schipholista Tukholmaan. Työryhmä koostui 26 henkilöstä, joiden joukossa oli lääkäreitä, sairaanhoitajia ja yksi kirjanpitäjä. Yksi heistä oli 35-vuotias kirurgi, Dr. Jan Arnold Cornelis Schepel. Tukholmasta matka jatkui laivalla Turkuun.

Syytä, miksi Jan Schepel halusi liittyä joukkoon, ei tarkalleen tiedetä. Opiskeltuaan lääketiedettä ja erikoistuttuaan kirurgiksi hän työskenteli Groningenin ja Sneekin sairaaloissa. Hänen ensimmäisen avioliitonsa kariutumisella saattoi olla aihetta asiaan. Vuonna 1940 hän oli eronnut mies ja hänen kaksi poikaansa asuivat äitinsä luona. Ehkäpä muu-

taman kuukauden pituinen ulkomailla työskentely toi hänen elämäänsä tervetullutta vaihtelua, eikä Suomi ollut hänelle täysin tuntematon. Hän oli kerran opiskeluaikanaan käynyt Suomessa.

Jan Schepel oli syntyjään edistyksellisestä suvusta, joka oli lähtöisin Groningenin seudulta. Hänen isänsä, Cornelis Jan Herman Schepel, oli tuomari ja Utrechtin tuomioistuimen varapuheenjohtaja sekä Alankomaiden Puolustusvoimien Korkeimman Oikeuden presidentti ja Alankomaiden Korkean Neuvoston jäsen. Hänen isoisänsä oli Groningenissa sijaitsevan Winsumin pormestari sekä kansanedustaja.

Jan Schepelin suunnitel-

FINS-NEDERLANDSE FAMILIES

der Nederlanden. Zijn grootvader was burgemeester van de Groningse plaats Winsum en lid van de Tweede Kamer.

Het was niet het plan van Jan Schepel geweest om chirurg te worden. Volgens verhalen in de familie was de medicijnenstudie hem aangepaard, nadat hij als schooljongen een kip had geopereerd die dreigde te stikken in een pluk gras. Zijn ambitie was om huisarts te worden, maar een professor in de chirurgie, waarbij hij stage liep, heeft hem op andere gedachten gebracht. Hij ontwikkelde zich later tot een bijzonder deskundige chirurg en deze professor heeft zijn aanleg hiervoor blijkbaar al vroeg onderkend.

Het werk van de ambulance in Finland vond plaats in het oorlogshospitaal van Vierumäki, dat tussen Lahti en Heinola ligt, ongeveer 150 km ten noordoosten van Helsinki. Tijdens zijn werk in Vierumäki is Jan Schepel gevraagd of hij ook een aantal operaties kon verrichten in het locale ziekenhuis in Hartola, ongeveer 30 km naar het noorden. Hier is een romance opgebloeid tussen Jan Schepel en de Finse Rauha Elisabet Salonen, het hoofd van de verpleegstersafdeling in Hartola, die toen zeventwintig jaar oud was. Zij zijn op 11 juni 1940 in Finland getrouwd door de vader van de bruid, die dominee was.

De werkzaamheden van

de ambulance waren in juli afgerond, maar er was intussen een probleem ontstaan voor de terugreis, omdat Nederland in mei 1940 door Duitsland was bezet. Pas in begin september kon naar Nederland worden teruggereisd, nadat hiervoor officiële toestemming was gekregen van de Duitse autoriteiten in Berlijn.

Jan Schepel nam zijn Finse vrouw mee naar Nederland, dat voor haar volkomen onbekend was. Bovendien was het door de Duitse bezetting ook nog direct bij de oorlog betrokken geraakt, terwijl Finland zijn onafhankelijkheid na de bloedige Winteroorlog had kunnen bewaren. Dit moet toch een grote stap

miin tuskin oli kuulunut kirurgiksi ryhtyminen. Hänen sukulaistensa mukaan hänet saatiin ympäröidä opiskelemaan lääketiedettä sen jälkeen kun hän oli koulupoikana tehnyt kanalle leikkauksen estääkseen sen tukehtumisen ruohotukkuun. Itse hän halusi perhelääkäriksi, mutta oltauan työharjoittelussa kirurgian professorin luona, hän tuli toisiin ajatuksiin. Hänestä kehittyi myöhemmin erittäin ammattitaitoinen kirurgi, ja hänen taipumuksensa tämä kirurgian professori oli näköjään tunnistanut jo aikaisin. Ambulanssin työ Suomessa tapahtui Vierumäen sotasaaralassa. Se sijaitsi Lahden ja Heinolan välissä, 150

km Helsingistä koilliseen. Työskennellessään Vierumäellä Jan Schepeliä pyydettiin myös suorittamaan joitakin leikkauksia Hartolan paikallissairaalaan, joka oli n. 30 km päässä pohjoiseen. Siellä Jan Schepelin ja suomalaisen, 27-vuotiaan Rauha Elisabet Salosen, Hartolan sairaalan ylihoitajan, välille puhkesi romanssi. Heidät vihki avioliittoon 11. kesäkuuta 1940 morsiamen isä, joka oli pappi.

Ambulanssin työt päättyivät heinäkuussa. Sillä välin takaisin paluu oli hankaloitunut saksalaisten miehittettyä Alankomaat toukuussa 1940. Paluu tapahtui vasta syyskuun alussa, kun

siihen oli saatu virallisesti lupa Saksan viranomaisilta Berliinistä.

Jan Schepel otti suomalaisen vaimonsa mukaan Alankomaihin, hänelle tuiki tuntemattomaan maahan. Sen lisäksi maa oli joutunut saksalaisten miehityksen myötä suoraan sotaan, samaan aikaan kun Suomi oli saanut säilytettyä itsenäisyytensä verisen talvisodan jälkeen. Tämän täytyi olla suuri askel hänelle näinä erittäin epävarmoina aikoina.

Rauha Salonen oli kuitenkin jo elänyt suuren osan elämästään Suomen ulkopuolella. Tämä johtui hänen isänsä, Kaarlo Erkki Salosen, epätavallisesta virkaurasta.

voor haar zijn geweest in een wel heel onzekere tijd.

Toch had Rauha Salonen al een groot deel van haar leven buiten Finland gewoond. Dit had te maken met de bijzondere loopbaan van haar vader, Kaarlo Erkki Salonen, die oorspronkelijk uit Teisko kwam, een dorpje dat zo een dertig kilometer ten noorden van Tampere ligt. Hij was daar geboren in 1883. Kaarlo wilde dominee worden, maar er was geen geld om zijn studie te betalen. Toch is hij op een dag naar Helsinki gegaan en heeft hij bij de bisschop toelatingsexamen gedaan om tot de studie te worden toegelaten.

Daarna heeft hij, door allerlei bijbaantjes te nemen,

waarbij hij onder andere in een bakkerij werkte, toch kunnen studeren. Op aanraden van de bisschop trouwde hij met een meisje uit Lapland (Selma) dat, in de ogen van deze kerkvader, voldoende religieus was. In 1911 is hij tot dominee gewijd in Porvoo.

Hierna is Kaarlo Salonen met zijn vrouw naar Japan vertrokken, waar hij als zendeling ging werken voor de lutherse kerk in de stad Iida. Hier werd Rauha Elisabet in 1913 geboren.

Vervolgens is het gezin in 1918 naar de Verenigde Staten verhuisd, waar Kaarlo is gaan werken bij de 'Suomi Synodi', de 'Amerikan-Suomalainen Evankelis-Luteri-

lainen kirkko' in Michigan³. Van 1918 tot 1923 was hij directeur van het seminarie dat door deze organisatie was opgericht en daarbij was hij ook nog dominee in het plaatsje Ironwood, dat zo een 50 km ten zuiden van Lake Superior ligt. Verder was hij ook hoofdredacteur van het blad 'Auttaja' ('de Helper'), dat door de Suomi-Synodi werd uitgegeven.

Tijdens het verblijf in de Verenigde Staten is de vrouw van dominee Salonen, Selma, kort na de geboorte van haar vierde kind, in Ironwood overleden aan de Spaanse griep. De dominee is vervolgens getrouwd met een Finse vrouw, Rosa, die ook voor de 'Suomi-Synodi' werkte en

Hän oli syntynyt v. 1883 Teiskossa, 30 km Tampereelta pohjoiseen sijaitsevassa kylässä. Kaarlo halusi opiskella papiksi, mutta rahaa opiskeluun ei ollut. Siitä huolimatta hän matkusti Helsinkiin osallistuakseen piispan luona pääsykokeisiin opiskelupaikan saamiseksi.

Sen jälkeen hänen onnistui opiskella tekemällä kaikenlaisia hanttihommia esim. leipomossa. Piispan neuvosta hän meni naimisiin lappilaisen tytön, Selman, kanssa, joka tämän kirkkoisän mielestä oli riittävän uskovainen. Vuonna 1911 hänet vihittiin papiksi Porvoossa.

Tämän jälkeen Kaarlo Salonen lähti vaimonsa kanssa Japaniin, missä hän toimi lu-

terilaisen kirkon lähetystyöntekijänä Iidan kaupungissa. Siellä syntyi Rauha Elisabet vuonna 1913. Sen jälkeen perhe muutti vuonna 1918 Yhdysvaltoihin, missä Kaarlo työskenteli 'Suomi Synodissa', Amerikan-Suomalaaisessa Evankelis-Luterilaisessa kirkossa Michiganissa³. Vuodesta 1918 vuoteen 1923 hän oli tämän organisaation perustaman seminaarin johtajana sekä lisäksi vielä pastorina Ironwoodissa, mikä sijaitsee noin 50 km Lake Superiorista etelään. Lisäksi hän oli Suomi-Synodin 'Auttaja'-lehden päätoimittaja.

Heidän Yhdysvalloissa olonsa aikana menehtyi pastori Salosen vaimo, Selma, espanjantautiin, pian heidän

neljännen lapsensa syntymän jälkeen. Pastori meni uusiin naimisiin suomalaisen Rosan kanssa, joka toimi hänen apulaisenaan 'Suomi Synodissa'. Vuonna 1929 perhe palasi Venäjän kautta takaisin Suomeen. Kaarlo Erkki Salonen työskenteli pastorina vuodesta 1929 vuoteen 1949, ensin Helsingissä, Töölön kirkossa ja myöhemmin Forssassa.

Tytär Rauha olisi oikeastaan halunnut sisustusarkkitehdiksi, mutta hänen isänsä mielestä se oli liian kevytmielinen ammatti, joten sen sijasta hän valitsi sairaanhoitajan ammatin.

Alankomaissa Schepel-Salosen perhe asettui asumaan

FINS-NEDERLANDSE FAMILIES

hem assisteerde bij zijn werk. In 1929 is de familie, via de Sovjet-Unie, teruggegaan naar Finland. Kaarlo Erkki Salonen is daar van 1929 tot 1949 dominee geweest, van 1929 tot 1937 in Helsinki (in de Töölönkirkko) en van 1937 tot 1949 in Forssa.

Dochter Rauha had eigenlijk binnenhuisarchitect willen worden, maar dat vond haar vader een te 'lichtzinnig' beroep en uiteindelijk heeft ze gekozen voor een opleiding in de verpleging.

In Nederland vestigde het echtpaar Schepel-Salonen zich in Hilversum en kreeg vervolgens acht kinderen: Marja-Liisa (Maisa) Beatrix (geboren in 1941 en genoemd naar prinses Beatrix, wat

in oorlogstijd een moedige daad was), Kaarlo Erkki (1942, hij is heel jong overleden), Kaarlo Veikko (1944), Sibrand Jan (1945), Joost Aleksis (1947), Selma Ilona Rosalind (1949),

Ilmari Enno (1950) en Quirijn Rodrigo (1952).

Er waren geregeld Finse au pairs in dienst bij de familie

De zeven Schepeltjes

Seitsemän Shepeliä

Hilversumiin, ja heille syntyi kahdeksan lasta: Marja-Liisa (Maisa) Beatrix (syntyi vuonna 1941 ja nimettiin prinsessa Beatrixin mukaan, mikä oli uskallettua sota-aikaan), Kaarlo Erkki (1942, hän kuoli ihan nuorena), Kaarlo Veikko (1944), Sibrand Jan (1945), Joost Aleksis (1947), Selma Ilona Rosalind (1949), Ilmari Enno (1950) ja Quirijn Rodrigo (1952).

Perheessä oli jatkuvasti palveluksessa suomalaisia au-paireja. Yksi heistä, Leena Huuri, julkaisi (suomeksi) vuonna 1998 kirjan, jossa on mukana myös hänen kirjeenvaihtoaan Suomessa olevan kihlattunsa kanssa vuosina 1948-1951⁴. Kirjassaan hän myös kuvaa aikaansa Schepe-

lin perheen luona, missä hän oli palveluksessa elokuusta 1950 toukokuuhun 1951. Esimerkiksi hän kirjoittaa 8. elokuuta, pian hänen saavut-

tuaan Hilversumiin:

'Talon isäntä, joka on lääkäri, on hyvin hallitseva henkilö. Hänen suurin harrastuksensa on puutarhanhoito. Puutarha on täpösen täynnä kukkia, runko-

Schepel en een van hen, Leena Huuri, heeft in 1998 een boek (in het Fins) gepubliceerd met daarin brieven die zij met haar verloofde in Finland uitwisselde in de periode 1948-1951⁴. Zij vertelt daarbij onder andere over haar verblijf bij de familie Schepel in Hilversum, waar zij in dienst was van augustus 1950 tot mei 1951. Bijvoorbeeld schrijft zij, op 8 augustus, kort nadat zij in Hilversum was aangekomen:

“De heer des huizes, de dokter, is heel dominant aanwezig. Zijn grootste hobby is tuinieren. Er staat een overvloed van bloemen in de tuin langs prachtige stamrozen, er zijn sierstruiken en sierbomen, waarvan

de grootste een Libanese ceder is. Dan zijn er ook vruchtbomen, bessenstruiken, een schitterend onderhouden grasveld, een kas, glazen kweekbakken en een moestuin. Verder zijn er ook huisdieren, waaronder twee honden, kanaries, pauwen, fazanten, eenden, kippen en parelhoenders.

Het huis stond bij mijn aankomst vol met vazen die gevuld waren met bloemen in allerlei kleuren. Ik heb wel vijftig van zulke vazen geteld, waarvan er al vier in mijn kleine kamertje stonden en vijf in de keuken. De vrouw des huizes verzorgt de bloemen.

Het huis heeft meer dan tien kamers, waarvan de

kamers op de bovenverdieping vrij klein zijn. Maar het is wel zo dat ieder kind een eigen kamer heeft.”

De familie had ook een eigen, echte Finse sauna, de eerste in Nederland. Het materiaal was hiervoor vanuit Finland naar Hilversum getransporteerd en Finse werklieden waren speciaal voor de bouw vanuit Finland overgekomen. Leena Huuri

Schilderij van moeder Rauha met zoon Kaarlo

Rauha-äidin ja Kaarlo-pojan muotokuvat

ruusuja, koristepensaita ja puita, joista suurin on libanoninseetri. Niiden lisäksi puutarhassa on hedelmäpuita, marjapensaita, ja hienosti hoidettu nurmikko, kasvihuone, lasisia idätyslavoja ja kasvimaat. Kotieläiminä on myös, mm. kaksi koira, kanarialintuja, riikinkukkoja, fasaaneita, ankoja, tavallisia- ja helmikanoja. Saapuessani taloon joka puolella oli maljakoita täynnä kaikenvärisiä kukkia.

Laskin niitä maljakoita olevan ainakin 50, niistä jo neljä minun pienessä huoneessani ja viisi keittiössä. Talon emäntä huolehtii kukista.

Talossa on enemmän kuin 10 huonetta, joista yläkerran huoneet ovat melko pieniä. Mutta joka lapsella on kyllä

oma huone.”

Perheellä oli oma aito suomalainen sauna, ensimmäinen Alankomaissa. Rakennusmateriaali oli tuotu Suomesta Hilversumiin ja suomalaiset työmiehet olivat varta vasten tulleet sitä rakentamaan. Leena Huuri kirjoittaa tästä 29.8.1950:

‘Eeva Iso-Koivisto (Haagissa asuva opiskelija-ystävävärtä) tuli meille viikonlopuksi. Kävimme ostoksilla ja yhdessä lämmitimme saunan. Sauna on pihan perällä puiden takana piilossa. Taivaallista! Suomalainen sauna on yksi maailman parhaista paikoista - silloinkin kun se on Hollannissa!’

Perhe muutti vuonna 1953 Beverwijkkiin, missä Jan Schepel yhdessä erään toisen lääkärin kanssa perusti palovammakeskuksen. Valitettavasti Rauha Schepel-Salonen menehtyi vuonna 1961 47 vuoden ikäisenä auto-onnettomuuden seuraamuksiin. Hänen miehensä avioitui myöhemmin lääkärin kanssa, joka työskenteli sairaalassa hänen apulaislääkärinään. Myöhemmin he muuttivat Limburgissa sijaitsevaan

FINs-NEDERLANDSE FAMILIES

schrijft hierover op 29 augustus 1950:

“Eeva Iso-Koivisto (een Finse studievriendin, die in Den Haag verbleef) kwam in het weekend. We deden wat boodschappen en samen verwarmden we de sauna. Deze sauna staat achter in de tuin, verscholen tussen de bomen. Het was vorstelijk! Een Finse sauna is toch wel een van de beste plekjes in de wereld – ook in Nederland!”

De familie is in 1953 naar Beverwijk verhuisd, waar Jan Schepel, samen met een andere arts, het brandwondencentrum heeft opgericht.

Helaas is Rauha Schepel-Salonen in 1961 op zevenveertigjarige leeftijd overleden als gevolg van een

auto-ongeluk. Haar man is later hertrouwd met een arts die voor hem als co-assistente in het ziekenhuis werkte. Zij hebben zich later in Gulpen in Limburg gevestigd en kregen samen drie kinderen.

Jan Schepel was van huis uit remonstrants, en zijn Finse vrouw was luthers, waardoor de kinderen van beide kerken het een en ander hebben meegekregen. Behalve in de lutherse kerk in Beverwijk, woonde het gezin bijvoorbeeld ook regelmatig diensten bij in de Finse zeemanskerk in Rotterdam, meestal wanneer zij op doorreis waren naar hun zomerhuis in Haamstede

op Schouwen Duiveland. De godsdienst nam een belangrijke plaats in binnen het gezin en Jan Schepel was ook bijzonder gul voor de kerken. Zo heeft hij de lutherse kerk in Beverwijk twee gebrandschilderde ramen geschenken, de zeemanskerk in Rotterdam kreeg in 1962 een zilveren vaas als herinnering aan zijn overleden vrouw⁵ en de katholieke Sint Agatha kerk in Beverwijk (terwijl hij dus niet katholiek was) een klok voor de nieuwe klokrentoren, die in 1958 werd gebouwd. In de klok liet hij

Een gebrandschilderd raam in de Lutherse kerk in Beverwijk (De barmhartige Samaritaan)

Beverwijkin Luterilaisen Kirkon polttomaalattu ikkuna (laupias samarialainen)

Gulpeniin ja heille syntyi 3 lasta.

Jan Schepel oli kodin perintönä remonstranttisen kirkkokunnan jäsen ja hänen suomalainen vaimonsa oli luterilainen, minkä johdosta lapset saivat vaikutteita molemmista kirkoista. Beverwijkin luterilaisessa kirkossa käyntien lisäksi he olivat säännöllisesti läsnä Rotterdamin Merimieskirkon julmalanpalveluksissa, useinmiten matkan varrella heidän loma-asunnolleen, joka sijaitsi Haamstedessä, Schouwen- Duivelandissa. Jumalanpalvelukset olivat perheelle tärkeä osa heidän elämäänsä, ja Jan Schepel oli myös erittäin runsaskätinen

kirkkoja kohtaan. Niinpä hän lahjoitti Beverwijkin luterilaiselle kirkolle kaksi polttomaalattua ikkunaa, Rotterdamin Merimieskirkolle v. 1962 hopeisen maljan hänen edesmenneen vaimonsa muistoksi,⁵ sekä Beverwijkin kato-liselle Sint Agathakirkolle (vaikkei hän siis itse ollut katolinen) kellon kirkon uuteen kellotorniin, joka rakennettiin v. 1958. Kelloon hän kaiverutti tekstin ‘Kello ja vasara Schepelin seitsämältä lapselta’.

Mitä noista Scepel-Salosen perheen seitsemästä lapsesta on sittemmin tullut? Perheen esikoinen, Maisa, puhui per-

de volgende tekst aanbren-
gen: 'Klok en klepel van
zeven kinderen Schepel'.

Wat is er geworden van
de zeven kinderen uit het
gezin Schepel-Salonen? De
oudste, Maisa, heeft van alle
kinderen het meeste Fins
met haar moeder gesproken.
Hoewel zij eerst op een mid-
delbare school heeft gezeten
in Velsen, is zij in 1957 door
haar vader overgeplaatst naar
het Jac. P. Thijssen lyceum in
Overveen. Het hoofdmotief
van haar vader hierbij is
waarschijnlijk geweest dat op
deze school een goede kennis
van hem biologielerares was.
Bij deze lerares thuis moest
zij haar huiswerk maken.

Een grappige bijkomstig-
heid is dat de schrijver van

dit stukje een jaar lang
samen met Maisa op deze
zelfde middelbare school
heeft gezeten (1957-1958). Wij
wisten dit niet, maar zijn er
jaren later achtergekomen.

Maisa wilde na het overlij-
den van haar moeder graag
een band behouden met Fin-
land. Zij was eerst van plan
geweest om aan de Universi-
teit van Amsterdam Fins te
gaan studeren, maar dat was
niet mogelijk (Fins werd niet
onderwezen aan de UvA) en
op aanraden van haar vader
heeft ze toen voor een studie
Zweeds gekozen⁶. Zij is daar
na korte tijd mee gestopt en
koos voor een weefopleiding
bij de weverij Dannebrog in
Amsterdam. In 1964 is zij ge-
trouwd met Wouter van der

Kolk, die later directeur is ge-
worden van de Amsterdamse
Kamer van Koophandel.

Wat heel bijzonder is, hoe-
wel Maisa geen instrument
heeft leren spelen, zij had in
haar jeugd meer belangstel-
ling voor ballet, bleek later
dat zij heel muzikaal was.
Tegenwoordig bespeelt zij
verschillende snaarinstru-
menten, waaronder de Finse
kantele, en treedt regelmatig
op. Zij heeft zich hierbij ge-
specialiseerd in volksmuziek
uit Finland en ook wel uit
andere landen. Tien jaar lang
heeft zij met drie anderen
een groep gevormd 'Neljä',
waarmee zij een bekende
verschijning was op Finse
feesten. Kortgeleden heeft zij
een klein museum geopend

heen lapsista eniten suomen-
kieltä äitinsä kanssa. Vaikka
hän ensin oli keskiasteen
koulussa Velsenissä, hänen
isänsä siirsi hänet v. 1957
Overveeniissä olevaan Jac. P.
Thijssen-lyseoon. Syy siirtoon
oli luultavasti se, että hänen
hyvä tuttavansa työskenteli
siellä biologian opettajatta-
rena. Hänen luonaan Maisan
piti tehdä kotiläksyt.

On hauska yhteensattuma,
että tämän jutun kirjoittaja
on vuoden ajan (1957-58) yhtä
aikaa Maisan kanssa samassa
koulussa. Emme tienneet sitä
silloin, mutta se tuli vuosia
myöhemmin ilmi. (Käännös:
Minna Rätty)

Maisa halusi äitinsä kuole-
man jälkeen säilyttää siteet

Suomeen. Hän olisi halunnut
opiskella suomea Amsterda-
min yliopistossa, mutta suo-
men kieli ei kuulunut yliopis-
ton ainevalikoimaan. Isänsä
neuvosta hän valitsi ruotsin
kielen opinnot⁶, jotka hän
kuitenkin pian keskeytti
opiskellakseen kutomista
Dannebrogin kutomossa
Amsterdamissa. Vuonna 1964
hän avioitui Wouter van der
Kolkin kanssa, josta myö-
hemmin tuli Amsterdamin
Kauppakamarin johtaja.

Vaikka Maisa ei ollut
koskaan soittanut mitään
instrumenttia - hän oli
nuoruudessaan kiinnostunut
lähinnä baletista - osoittautui
hän myöhemmin hyvinkin
musikaaliseksi. Nykyään hän
soittaa useita kielisoihtimia,

kuten kanteletta, ja esiintyy
säännöllisesti. Hän on pe-
rehtynyt kansanmusiikkiin
ja erityisesti suomalaiseseen
kansanmusiikkiin. Kymme-
nen vuoden ajan on Maisan
ja kolmen muun muodosta-
ma ryhmä 'Neljä' esiintynyt
myös suomalaisissa juhlissa.
Vähän aikaa sitten hän avasi
Edamiin pienen museon,
jossa hänen vuosien saatossa
keräämänsä kielisoihtimet
ovat nähtävillä.

Mutta Maisa myös kutoo
edelleen ja hänen työnsä ovat
säännöllisesti esillä näytte-
lyissä. Nettisivuillaan (www.maisa.nl) hän antaa kattavan
kuvauksen harrastuksistaan.

Maisalla on poika, Gijs,
joka asuu Sveitsissä, sekä ty-
tär, Sanna, joka on naimisis-

FINS-NEDERLANDSE FAMILIES

in Edam, waar de snaarinstrumenten zijn te bezichtigen, die zij in de loop van de jaren heeft verzameld.

Maar Maisa weeft ook en haar werkstukken zijn regelmatig te zien op tentoonstellingen. Op haar website (www.maisa.nl) geeft zij een uitgebreid overzicht van haar activiteiten.

Maisa heeft een zoon, Gijs, die in Zwitserland woont, en een dochter, Sanna, en om het Finse verhaal helemaal rond te maken, Sanna is

Sanna met haar zontjes Patrik en Rafael /
Sanna poikienä Patrikin ja Rafaelin kanssa

sa suomalaisen Pasiin kanssa, eli jälleen hollantilais-suomalainen avioliitto. Sanna ja Pasi asuvat Riihimäellä ja heillä on kaksi poikaa, Patrik (6) ja Rafael (3).

Sannan ja Pasiin pihalla Riihimäellä Maisalla ja Wouterilla

getrouwd met een Fin (Pasi). Dus weer een Nederlands-Fins huwelijk. Sanna en Pasi wonen in Riihimäki en hebben twee zontjes, Patrik (zes jaar) en Rafael (drie jaar).

In de tuin achter het huis van Sanna en Pasi in Riihimäki hebben Maisa en Wouter een eigen huis. Zij hebben dat, met behulp van hun schoonzoon Pasi, grotendeels zelf gebouwd. Tegenwoordig, nu Wouter gepensioneerd is, brengen ze daar veel tijd door.

Kaarlo Veikko wilde predikant worden en heeft over de wereld rondgezworven. Hij woonde onder andere in Hong Kong, waar hij zijn Nederlandse vrouw Davina heeft ontmoet. Een grote

hobby van hem is schaken, hij is zelfs schaakkampioen van Hong Kong geweest. Een Finse neef, Simo, waar hij vroeger ook veel mee heeft geschaakt, is een grote vriend van hem geworden, waar hij nog veel mee correspondeert.

Kaarlo is uiteindelijk in een dorpje in Groningen gaan wonen, waar hij tot zijn verrassing ontdekte dat in die buurt veel Groningse voorouders van de familie Schepel hadden gewoond. Hij is tegenwoordig actief als organisator en leider van religieus-muzikale reizen, de 'Luther-Bach' reizen (zie: www.lutherbach.nl).

Sibrand Jan is plastisch chirurg en heeft, samen met

on oma talo, jonka he ovat suurimmaksi osaksi Pasiin avustuksella rakentaneet itse. Walterin ollessa nyt eläkkeellä he viettävät siellä paljon aikaa.

Kaarlo Veikko halusi ryhtyä saarnaajaksi ja on matkustanut ympäri maailmaa. Hän on asunut muun muassa Hong Kongissa, missä hän myös tapasi hollantilaisen vaimonsa Davinan. Hänen suuri harrastuksena on shakki, ja hän on jopa voittanut Hong Kongin shakkimestaruuden. Hänen suomalainen serkkunsa Simo, jonka kanssa hän pelasi aiemmin paljon shakkia, on hänen läheinen ystävänsä ja he pitävät tiiviisti yhteyttä.

Kaarlo asettui lopulta

kylään Groningenissa, jonka läheisyydessä hänen yllätykseksensä on asunut useita Schepelinin suvun groningelaisiä esi-isiä. Tätä nykyä hän järjestää uskonnollis-musiikillisia matkoja nimellä 'Luther-Bach' -matkat (kts: www.lutherbach.nl).

Sibrand Jan on plastiikkakirurgi, jolla on yhdessä vaimonsa Alicen kanssa kesämökki Suomussalmella. Nykyään hän työskentelee korvauksetta ympäri maailmaa yhteistyössä kansainvälisen Rotary-järjestön kanssa. Tämän organisaation nimi on 'Rotaplast' (kts: www.rotaplast.org).

Joost Aleksis, joka on saanut nimensä Joost van den Vondelilta ja Aleksis Kiveltä,

zijn vrouw Alice een zomerhuis in Finland in Suomussalmi. Tegenwoordig opereert hij in de hele wereld en doet dat gratis in een samenwerkingsverband met Rotary International. De organisatie waarvoor hij werkt heet 'Rotaplast' (zie: www.rotaplast.org).

Joost Aleksis, die genoemd is naar Joost van den Vondel en Aleksis Kivi, is advocaat geworden en woont tegenwoordig in Spanje, waar hij samen met zijn vrouw Moira, reizen organiseert (zie: www.spanjeanders.nl).

Selma Ilona Rosalind is genoemd naar haar Lapse grootmoeder Selma, naar een hartsvriendin Ilona uit haar moeders verpleeg-

sterstijd en naar haar Finse stief-grootmoeder Rosa, een van de eerste vrouwelijke theologen. Selma Schepel heeft klassieke Semitische talen gestudeerd, net als haar Finse neef Simo Parpola en wijlen Armas-eno Salonen, beiden hoogleraar te Helsinki, maar in tegenstelling tot hen heeft Selma de kost slechts verdiend als journalist, scheepskok en in andere vrije creatieve beroepen. Omdat de kinderopvang in Nederland zo slecht en duur is vergeleken bij Finland, zorgt Selma tegenwoordig voornamelijk vaak voor haar vier kleinkinderen: de ouders kunnen anders geen nachtdiensten draaien, laat staan 's morgens om zes uur begin-

nen of een paar weken op zee zijn.

Ilmari Enno⁷ is op zijn achttiende naar Finland verhuisd en is uiteindelijk de enige van de zeven kinderen van Jan Schepel en Rauha Salonen die zich blijvend in Finland heeft gevestigd. Nadat hij de 'maatalous' school bij Hamina had doorlopen, is hij afgestudeerd als landbouwkundig ingenieur aan de Universiteit van Helsinki (op zijn Fins: MMM/agronomi). Zijn studie financierde hij onder andere door als part-time havenarbeider te werken. Hierna werkte hij een paar jaar in Hauho op de internationale volkshogeschool Viitakivi en ging daarna 10 jaar pachtboeren

ryhtyi asianajajaksi ja asuu nykyään Espanjassa, missä hän järjestää matkoja yhdessä vaimonsa Moiran kanssa. (kts: www.spanjeanders.nl).

Selma Ilona Rosalind on saanut nimensä lappilaiselta isoäidiltään Selmalta, äitinsä sairaanhoitaja-aikojen sydänystävältä Ilonalta ja suomalaiselta isoäitipuoleltaan Rosalta, joka oli yksi ensimmäisiä naispuolisia teologeja. Selma Schepel opiskeli Helsingissä klassisia semiittisiä kieliä, aivan kuten hänen suomalainen serkkunsa Simo Parpola ja edesmennyt enonsa Armas Salonen, molemmat professorit Helsingissä. Mutta toisin kuten he, Selma tienasi elantonsa toimittajana, lai-

vakokkina ja muiden varsin luovien ammattien parissa. Koska päivähoito Hollannissa on Suomeen verrattuna kallis ja huonosti järjestetty, hoitaa Selma nykyään usein neljää pientä lastenlastaan: muuten vanhemmat eivät voisi tehdä yövuoroja tai lähteä aamukuudelta pariksi viikoksi merille.

Ilmari Enno⁷ muutti kahdeksantoistavuotiaana Suomeen ja on ainoa Jan Schepelin ja Rauha Salosen seitsemästä lapsesta, joka on asettunut sinne pysyvästi. Käytyään maatalousoppilaitoksen Haminassa hän jatkoi opintojaan Helsingin yliopistossa valmistuen agronomiksi. Opintonsa hän rahoitti mm. työskentelemällä osa-

aikaisena satamatyöläisenä. Valmistuttuaan Ilmari työskenteli pari vuotta Hauhossa Viitakiven kansainvälisessä kansalaisopistossa ja ahkeroin sen jälkeen 10 vuoden ajan vuokraviljelijänä Uuden Valamon ortodoksisessa luostarissa Heinävedellä. Hänen yrityksenä oli yksi Suomen ensimmäisistä ekologisista maatiloista. Kaikki hänen tuotteensa ovat myynnissä Stockmannilla. Vuodesta 1987 Ilmari työskenteli maatalouskonsultoinnin parissa (ProAgria), ensin Kajaanissa ja sitten Joensuussa.

Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen Ilmari oli mukana useissa Suomen ja Venäjän välisissä bilateraalisisissa projekteissa ja oppi hyvin venä-

FINS-NEDERLANDSE FAMILIES

bij het orthodoxe klooster Uusi Valamo in Heinävesi. Zijn bedrijf was een van de eerste ecologische boerderijen in Finland. Al zijn producten werden verkocht via Stockmann. In de winter was hij bovendien houthaksel en sneeuwplөгonderne-mer. Vanaf 1987 werkte hij bij de landbouwconsultatie (ProAgria), eerst in Kajaani en daarna in Joensuu.

Na het uiteenvallen van de Sovjet Unie is Ilmari betrokken geweest bij een groot aantal Fins-Russische bilaterale projecten en heeft goed Russisch leren spreken. Zijn tegenwoordige vrouw Toma komt uit Siberië. Zij is van nationaliteit 'tsoektsjen'. Sinds 2004 werkt Ilmari als

maaseutusihteeri in Suo-mussalmi. Hij is er daarbij verantwoordelijk voor dat de boeren hun EU- en landelijke subsidies krijgen. Hij controleert daarbij voor de Finse staat of een rendier of huisdier door een roofdier (wolf, veelvraat, lynx of beer) is gedood. Wanneer dit het geval is, wordt een vergoeding gegeven. Het aantal roofdieren is onder druk van de EU sterk gegroeid.

Ilmari heeft twee kinderen in Finland, een dochter, Vilja, die kort geleden ook weer met een Fin is getrouwd, en als manager van Oranssi ry in Helsinki werkt, en een zoon Veikko, die zojuist is afgestudeerd als arts in Kuopio. Dus deze tak van de

Nederlandse-Finse Schepel familie is eigenlijk helemaal verfinst.

In 2004 heeft Ilmari een zeiltocht gemaakt van 3610 zeemijl rondom Fennoscandië, langs de Zweedse en Noorse kust, rondom de Noordkaap en het Kola schiereiland, en verder via de Witte Zee en Sint Petersburg (zie: <http://www.ingenhousz.nl>).

Quirijn Rodrigo heeft de landbouwschool afgemaakt en runde ook een bepaalde tijd, met zijn vrouw Ingrid, een restaurant in Gulpen. Tegenwoordig heeft hij een internationaal verhuisbedrijf.

Van de vijf kinderen van Jan Schepel uit zijn eerste en derde huwelijk, die dus een Nederlandse moeder hebben, >

jän kielen. Hänen nykyinen vaimonsa Toma on kotoisin Siperiasta ja kansallisuudeltaan 'tsoektsjen'. Vuodesta 2004 Ilmari on työskennellyt maaseutusihteerinä Suomusalmella ja vastaa siitä, että maanviljelijät saavat heille kuuluvat EU - ja kansalliset tuet. Tämän lisäksi hän tarkastaa Suomen valtion edustajana, onko kuollut poro tai kotieläin joutunut petoeläimen (susi, ahma, ilves tai karhu) saaliiksi. Tässä tapauksessa omistaja saa rahallisen hyvityksen. Petoeläinten lukumäärä on EU:n painostuksen johdosta kasvanut voimakkaasti.

Ilmarilla on Suomessa kaksi lasta. Tytär Vilja solmi äskettäin avioliiton suo-

malaisen miehen kanssa ja työskentelee johtajana Oranssi ry:ssä Helsingissä. Ilmarin poika Veikko on juuri valmistunut lääkäriksi Kuopiossa. Tämä Schepelin suvun hollantilais-suomalainen haara on siis täysin suomalaistunut.

Vuonna 2004 Ilmari purjehti 3610 merimailia Fennoskandinavian ympäri; pitkin Ruotsin ja Norjan rannikkoja, Nordkapin ja Kuolan niemimaan ympäri ja edelleen Vianmeren kautta Pietariin (kts: <http://www.ingenhousz.nl>).

Quirijn Rodrigo suoritti maatalousoppilaitoksen ja hän johti myös jonkin aikaa ravintolaa Guplenissa yhdessä vaimonsa

Ingridin kanssa. Tätä nykyä hänellä on kansainvälinen muuttoyritys.

Jan Schepelin ensimmäisestä ja kolmannesta avioliitosta hollantilaisten naisten kanssa syntyneistä viidestä lapsesta kolme asuu ulkomailla. Vain ensimmäisestä avioliitosta syntynyt vanhin poika Niels ja kolmannesta avioliitosta syntynyt nuorin poika Niek asuvat Hollannissa. (Amersfoortissa ja Eindhovenissa). Arnold, nuorin poika ensimmäisestä avioliitosta, asuu Yhdysvalloissa, tytär kolmannesta avioliitosta Tanskassa ja vanhin poika kolmannesta avioliitosta Norjassa.

Useimmissa tapauksissa hollantilais-suomalaisten >

kan worden verteld dat drie hiervan tegenwoordig in het buitenland wonen. Alleen de oudste zoon uit het eerste huwelijk, Niels, en de jongste zoon uit het derde huwelijk, Niek, wonen respectievelijk in Amersfoort en Eindhoven. De jongste zoon uit het eerste huwelijk, Arnold, woont in de Verenigde Staten, de dochter uit het derde huwelijk woont in Denemarken en de oudste zoon uit het derde huwelijk in Noorwegen.

In de meeste gevallen passen kinderen van Nederlands-Finse echtparen zich aan bij hun omgeving. De taal speelt daar een belangrijke rol bij. In Nederland gaan zij zich snel meer Nederlands voelen

dan Fins en in Finland is dit natuurlijk andersom. In de volgende generaties zet die trend zich dan verder voort. Het bijzondere van de nakomelingen van het echtpaar Schepel-Salonen is dat in een aantal takken van de familie de Finse afkomst een belangrijke rol is blijven spelen in volgende generaties en dat in sommige gevallen er zelfs sprake is van een volledige remigratie naar Finland.

We hebben hier dan ook niet te maken met een standaard familie.

Arnold Pieterse

Ilmari Schepel

avioparien lapset sopeutuvat elinympäristöönsä. Kielellä on tässä suuri merkitys. Hollannissa asuessaan he tuntevat itsensä nopeasti enemmän hollantilaisiksi ja Suomessa taas päinvastoin. Tulevien sukupolvien aikana tämä trendi voimistuu entisestään. Erityistä Schepel-Salosen jälkikasvun kohdalla on se, että muutamissa sukuhaaroissa suomalaiset sukujuuret ovat säilyttäneet merkittävän osan seuraavissa sukupolvissa ja joissain tapauksissa on jopa kyse täydellisestä paluumuutosta Suomeen.

Tässä ei todellakaan ole kyse normiperheestä.

Arnold Pieterse

Bronnen

- 1 De tekst is voor een groot deel gebaseerd op een interview met Maisa van der Kolk-Schepel op 22 september 2009 in Edam en commentaren hierop van haar boers en zuster..
- 2 Schut, E.C. (1992) De ambulance van het Nederlandse Rode Kruis naar Finland. Publikatie van de Vereniging Nederland-Finland.
- 3 Holmio, A. K.E. (2001) History of the Finns in Michigan. Finlandia University, Hancock, Michigan, USA.
- 4 Huuri, L. (1989) Sisilialainen Öljypuu, Olavi ja Leena, Olavin kirjeitä puolen vuosisadan takaa. Itä-Hämeen Museo.
- 5 Raitis, P. (2007) Matkalaisten missuuna, Rotterdamin merimieskirkko 80 vuotta. Suomen Merimieskirkko ry, Helsinki.
- 6 Guldemon-Rautjärvi, A. (2002) Interview met Maisa van der Kolk. In: Aviisi 2003-5, blz. 21-23.
- 7 Interview van Peter Glebbeek met Ilmari Schepel in FIN-E-Zine (2010) Jaargang 9, nummer 1.

Lähteet

- 1 Teksti perustuu suurilta osin Maisa van der Kolk-Schepelin haastatteluun Edamissa 22. syyskuuta 2009 sekä hänen sisarustensa kommentteihin siitä
- 2 Schut, E.C. (1992) Hollannin Punaisen Ristin ambulanssi Suomeen. Alankomaat-Hollanti -yhdistyksen julkaisu.
- 3 Holmio, A. K.E. (2001) Suomalaisten historia Michiganissa. Finlandia University, Hancock, Michigan, USA.
- 4 Huuri, L. (1989) Sisilialainen Öljypuu, Olavi ja Leena, Olavin kirjeitä puolen vuosisadan takaa. Itä-Hämeen Museo.
- 5 Raitis, P. (2007) Matkalaisten missuuna, Rotterdamin merimieskirkko 80 vuotta. Suomen Merimieskirkko ry, Helsinki.
- 6 Guldemon-Rautjärvi, A. (2002) Maisa van der Kolk in haastattelu: Aviisi 2003-5, sivut 21-23.
- 7 Peter Glebbeek in haastattelu Ilmari Schepelin kanssa. FIN-E-Zine (2010) Vuosikerta 9, numero 1.

Käännös: Nina Knoops

VNF AANKONDIGING

OOK DIT JAAR WEER HET FINSE VAPPU FEEST VIEREN MET EEN GRANDIOZE BOOTTOCHT!!!

**Zaterdag
1 mei**
Van 13-16 u.

**Iedereen is
welkom!!**

Wegens het grote succes van vorig jaar gaan we ook dit jaar weer een boottocht maken op 1 mei om samen met Finnen en vrienden van Finland Vappu te vieren.

Op veler verzoek gaan we dit keer drie uur varen en is er nu een compleet brunchbuffet voor u geregeld en zijn de consumpties weer volledig inbegrepen. Ook voor de kleintjes zijn er hapjes en drankjes. Het belooft een echt feest te worden.

We schepen in op een grote dubbeldeks salonboot bij Avifauna om 13.00 uur en zijn weer terug om 16.00 uur. Daarna kan iedereen op eigen gelegenheid zijn dag verder invullen.

Prijzen boottocht, buffet en alle drankjes (zeer hoge korting voor leden):

Leden	€ 25,00
Niet-leden	€ 50,00
Jeugdleden	€ 20,00
Kinderen van 3 t/m 12 jaar	€ 15,00

Wij ontvangen graag uw aanmelding en betaling uiterlijk 20 april via een e-mail naar info@vnf.nu en/of door overmaking van uw bijdrage op bankrekening 54.92.86.705 van de VNF te Den Haag onder vermelding van Vappu en het aantal personen.

Dus: iedereen is welkom op 1 mei om uiterlijk 13.00 uur en heeft u een studentencap "ylioppilaslakki", vergeet niet om deze mee te nemen!!!! Tot dan!!!!
Routebeschrijving Vogelpark Avifauna, Hoorn 65, 2404 HG Alphen aan den Rijn, boot de Parelduiker, (Avifauna III) .

Vogelpark Avifauna ligt zeer centraal op ongeveer 30 minuten rijden van Amsterdam, Den Haag, Utrecht en Rotterdam. Vanaf de A4 en A12 neemt u de afslag Alphen aan den Rijn en in Alphen wijzen de ANWB borden u de weg. Avifauna beschikt over voldoende (gratis) parkeergelegenheid.

Openbaar vervoer

Vanaf NS-Station Alphen aan den Rijn kunt u per bus of Rijnstreekhopper naar Avifauna reizen. De Rijnstreekhopper brengt u vanaf Station Alphen aan den Rijn naar Avifauna en terug. U dient de Rijnstreekhopper minimaal 1 uur van te voren te reserveren via 0800-0247474. Als extra service kunt u ook bij uw aanmelding aan ons opgeven dat u gebruik wilt maken van de Rijnstreekhopper en dan maken wij uw reservering. De kosten voor dit openbaar vervoer zijn niet inbegrepen.

Vietämme taas suomalaista Vappua mahtavan laivaristeilyn merkeissä

**Lauantaina
1. toukokuuta
kello 13-16**

**Kaikki ovat
tervetulleita!**

Viimevuotisen suurmenestyksen johdosta uusimme laivaristeilyn 01. toukokuuta ja vietämme Vappua yhdessä suomalaisten ja Suomen ystävien kanssa. Monien pyynnöstä seilaamme tällä kertaa kolme tuntia ja laivalla on tarjolla monipuolinen brunchbuffet , juomat sisältyvät hintaan. Myös lapsille om tarjolla sopivaa haukattavaa juomineen. Luvassa on hienot juhlat!

Astomme isoon kaksikerroksiseen salonkilaivaan nimeltään Parelduiker, vastapäätä Avifaunan lintupuistoa kello 13.00 ja palaamme takaisin laituriin kello 16.00. Sen jälkeen jokainen on vapaa viettämään lopun päivää haluamallaan tavalla.

Hinnaksi laivaristeilylle, buffetille ja kaikille juomille (huom. jäsenille suuri alennus!) tulee:

Jäsenet	25,00 euroa
Ei jäsenet	50,00 -
Nuorisojäsenet	20,00 -
Lapset 3 – 12 v.	15,00 -

Ilmoittautumiset mielellään viimeistään 20. huhtikuuta mennessä sähköpostilla info@vnf.nu ja/tai maksamalla pankkiin VNF:n tilinumerolle 54.92.86.705, Den Haag ja mainitsemalla "Vappu" ja henkilökumääää.

Vielä kerran, kaikki ovat tervetulleita 01. toukokuuta, paikalla oltava viimeistään kello 13.00.

Ja jos sinulla on ylioppilaslakki, älä unohda ottaa sitä mukaan!

Tapaamisiin Vappuna!

Ajo-ohjeet lintupuisto Avifaunaan, Hoorn 65, 2404 HG Alphen aan den Rijn, laiva on de Parelduiker , (Avifauna III).

Lintupuisto Avifauna sijaitsee keskeisesti n. 30 minuttin ajomatkan päässä Amsterdamista, Haagista, Utrechtistä ja Rotterdamista. A 4:ltä ja A 12:ta käännytte Alphen aan den Rijn:iin ja Alphen aan den Rijn:ssä seuraatte ANWB:n kylttejä. Avifaunassa on runsaasti ilmaista parkkitilaa.

Yleisillä kulkuneuvoilla pääsee Alphen aan den Rijn:n rautatieasemalta Rijnstreekhopperin linja-autolla Avifaunaan ja takaisin asemalle. Rijnstreekhopper pitää varata tuntia ennen lähtöä numerosta 0800-0247474. Lisäpalveluna voimme varata teille kuljetuksen ilmoittautumisenne yhteydessä niin halutessanne. Huom. kuljetusmaksu ei sisälly risteilyhintaan.

Belangrijke adressen

In Nederland -
Alankomaissa**Ambassade van Finland****Suomen suurlähetystö**

Groot Hertoginnelaan 16
2517 EG Den Haag
tel: 070-346 9754
fax: 070-3107174
e-mail: info.haa@formin.fi
internet: www.finlande.nl

Finse Zeemanskerk**Suomen Merimieskirkko**

's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam
tel: 010-436 6164
internet: www.finsekerk.com

Suomi-Seura

r.y.Secretariaat:
Lea Huomanen
Goudsesingel 373
3032 EN ROTTERDAM
Sähköposti:
lea.huomanen@chello.nl
Puh. 06 53854062
internet: www.suomi-seura.fi

Finse Zaterdagsschool**Suomalainen****Lauantaikoulu**

Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam
informatie - tiedustelut:
internet: www.lauantaikoulu.nl

Finnish Dutch Trade Guild

p/a Patrice van der Heiden
Musholm 149
2133 HR Hoofddorp
www.fdtg.eu

Finse school -**Suomikoulu**

The American School
of the Hague
Rijksstraatweg 200
2241 BX Wassenaar
informatie - tiedustelut:

Kirsti Vaaranmäki, voorzitter
email: opettajat@
suomikoulu.nl
internet: www.suomi-koulu.nl

**Finse School Utrecht en
Omgeving**

Utrechtin alueen Suomi-koulu
p/a Terhi Halme
Govert Flincklaan 11
1213 EN Hilversum
www.utrechtinsuomikoulu.fi

In Finland -
Suomessa**Nederlandse Ambassade
in Finland:**

Erottajankatu 19B,
FI-00130 Helsinki,
tel: +358-(0)9-228920,
fax: +358-(0)9-22892228,
e-mail: nlgovhel@
kolumbus.fi, internet:
www.netherlands.fi

**Nederlandse Vereniging
in Finland**

Secretariaat Vetelaisenukuja
390540 Oulu
E-mail: secretariaat@
nederlandsvereniging.fi
internet: www.nederlandse
vereniging.fi

Kieppis

**Jongerenafdeling
van de VNF**

Jesper Bexkens
e-mail: Kieppis@live.nl

Colofon

De vereniging Nederland-Finland werd opgericht in het jaar 1923. Aviisi is het officiële contactorgaan van de vereniging en verschijnt vijf keer in het jaar. Leden van de vereniging ontvangen Aviisi gratis.

Aviisi

Jaargang 19
Jaar 2010
Nummer 2

**Ledenadministratie,
& secretariaat**

Marjut Suvisaari
info@vnf.nu
Haverkamp 132
2592 BK Den Haag
tel. 06-55802120
(dinsdags tussen
17.00-21.00 uur)
info@vnf.nu

**Bankrekening
vereniging**

54.92.86.705
te Den Haag

Eindredactie

Hans Adamse
(hoofdredacteur)
aviisi@vnf.nu
Minna Rätty (Fins)
aviisi@vnf.nu

Website VNF

www.vnf.nu
Jukka Partanen
(webmaster)
webmaster@vnf.nu

Eindverantwoording

het bestuur

Kopij

Kopij voor de volgende Aviisi kan per e-mail voor 7 mei 2010 aan het secretariaat aviisi@vnf.nu gezonden worden. Kopij kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: Microsoft®Word, RTF of ASCII tekst. Beelden in de hoogst beschikbare kwaliteit aanleveren (ca. 2000 pixels of meer). De verantwoordelijkheid voor de inhoud van artikelen in Aviisi die door derden geschreven zijn, ligt bij de betreffende auteurs. De redactie van Aviisi behoudt zich het recht voor artikelen in te korten of niet te plaatsen.

Vormgeving

Dimitry de Bruin

Drukwerk

Den Haag Offset,
Den Haag

Opplage

600

ISSN

1566-8542

**Het bestuur van de
vereniging
Nederland-Finland****Voorzitter**

Nina Knoops
voorzitter@vnf.nu

Vice-voorzitter

Anja Guldemon

Secretaris

Jesper Bexkens
secretaris@vnf.nu

Penningmeester (tijdelijk)

Jacques Groenendijk
pr-aviisi@vnf.nu

**PR, ledenwerving
en advertenties**

Jacques Groenendijk
pr-aviisi@vnf.nu

Bestuurslid

Inka Finne

WORD LID!

Naam: _____
Voorletters: _____
M / V * _____ *doorhalen wat niet van toepassing is
Geb. datum _____
Adres: _____
Postcode: _____
Woonplaats: _____
E-mail: _____
Telefoonnummer: _____

Datum: _____

Aanmelding als lid "Vereniging Nederland-Finland": Uw aanmelding kunt u naar onderstaand postadres sturen of per e-mail naar: info@VNF.nu.

Secretariaat vereniging Nederland-Finland
Haverkamp 132
2592 BK Den Haag
Voor vragen: bel met 06-55 80 21 20
(dinsdags tussen 17.00-21.00 uur)
info@vnf.nu

Zo spoedig mogelijk na ontvangst van uw aanmelding, sturen wij u een pakket met algemene informatie over de vereniging. Ook ontvangt u een acceptgiro waarmee u de verschuldigde contributie kunt betalen. Nadat wij u als lid hebben ingeschreven ontvangt u automatisch het eerst volgende nummer van ons verenigingsmagazine "Aviisi". De contributie bedraagt per jaar (1 januari tot en met 31 december) voor: VNF-leden € 24,50, Jeugdleden (tot 27 jaar) € 13,50 en Bedrijfsleden € 74,- (inclusief weblogo).

De statuten van de vereniging kunt u op onze website (<http://www.vnf.nu>) onder "De Vereniging" vinden. Met uw aanmelding accepteert u onze statuten. Heeft u geen internet dan sturen wij graag op uw verzoek een exemplaar toe.

Vereniging Nederland-Finland
Alankomaat-Suomi yhdistys

the spliethoff group

Radarweg 36
1042 AA Amsterdam
The Netherlands

P.O. Box 409
1000 AK Amsterdam
The Netherlands

Tel: +31 (0)20 4488 400
Fax: +31 (0)20 4488 500
E-mail: gogracht@spliethoff.com
Internet: www.spliethoff.com

ADVERTEREN IN AVIISI?

Bel met **0475-321630** of

stuur uw e-mail naar
pr-aviisi@vnf.nu

Bekijk de
vernieuwde
website

www.vnf.nu